

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FOREVER *writing* YOU

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

WHITNEY G.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SONSUZA DEK SANA BİR

ROMAN

YAZACAĞIM.

WHITNEY G.

WHITNEY G.

CONTENTS

Whitney G. One'dan bir	
not	
İki	
Büyüme Sezonu Üç	
Dört	
Beş	
Altı	
Altı buçuk	
Yedi Sekiz	
Dokuz	
Büyüme Sezonu On	
On bir	
On Bir Buçuk	
Büyüyen Sezon	
On İki	
On Üç On	
Dört On	
Beş İlk Don	
On Altı On	
Yedi On	
Sekiz On	
Dokuz Son	
Don	
Son Çiçek Açma Sezonu	
Yirmi	
=	
Yirmi Bir	
Yirmi İki	
Yirmi Üç i	
ii	
iii	
iv	
v	

vi

=

Saygılarımla,

Carter Önsöz

Dördüncü Sınıf

Seni Unutmak, Ethan

Önsöz

O zamanlar: Whitney

G.*** tarafından da 7½

Yaşında

Her Şeyi bir araya getiremeyenler için.

SYNOPSIS

A.I.T.A: Eski erkek arkadaşım (ve ilk gerçek aşkım) evlenmek üzere ama nişanlısı onu aldatıyor. Ona bir mesaj gönderip bunu bildirmek istiyorum. **Bu beni bir pislik yapar mı?**

Geriye dönüp baktığımda, belki de harekete geçmek yerine sorumu önce internette paylaşmalıydım.

Belki de daha önce yaptığım gibi kendi işime bakıp onun gitmesine izin verseydim, o zaman kendi kederime ve hayatımın üzücü durumuna odaklanabilirdim.

Belki de cevap vermemeliydi.

WHITNEY G.'DEN BİR NOT

Hey there!

Sevgili Harika Okuyucu,

Forever Writing You'yu seçtiğiniz için çok teşekkür ederim! Bu duygu yüklü roman resmen favorilerimden biri ve umarım siz de Dahlia & Everett'i benim kadar seversiniz!

Yeni çıkan kitaplarımdan, indirimlerden ve sadece okuyucularıma sunduğum özel şeylerden ilk siz haberdar olmak istiyorsanız, [Özel F.L.Y. Listeme kaydolmayı](#) unutmayın. (F.L.Y. = Effin Love You. Çünkü bu hikayeyi sevseniz de nefret etseniz de, ona bir şans verdiğiniz için sizi seviyorum!)

Saygılarımla,

WHITNEY G.

BİR

Dahlia

**Sevgili Dahlia'm,
Hayattaki en değerli varlığımı, emin ellerde
olacağını bildiğim bir şeyi size emanet ediyorum:
Blooms & Letters.**

M Annemin son sözleri vasiyetinden bana bakıyordu.
Gözlerimde yaşlarla, harflerin başka bir şeyin
anagramı olduğunu umarak ince kağıdı ışığa tuttum. Onu
kabullenmeme yardımcı olabilecek bir şey.
çoktan gitmişti. Dikkatimi dağıtacak bir şey.

"Banka hesabımdaki yedi haneli rakamlar" gibi.

Yine de "v" harfi görünürde yoktu ve ablamın hesabı
kendisi için aldığı için sevinçle ciyakladığını hala
duyabiliyordum.

"Baban ve benim yıllar boyunca yatırım yaptığımız hisse
senetleri ve mülkler" de güzel olurdu, ama onlar
ağabeyime dağıtıldı.

O zaten zengin. Daha fazla paraya ihtiyacı yok.

"Blooms & Letters" onun bahçecilik işiydi.

Yerel halka göre bir "bahçıvan cenneti". Eads Nehri'nin kalbinde otuz iki dönümlük bir arazi üzerine kurulu, Tennessee'de, yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan bir vaha, yeryüzüne ekilmiş neredeyse tüm çiçekler ve buketler konusunda uzmanlaşmış özel bir teslimat dükkânı bulunuyordu. Asırlık meşe ağaçlarının altına gizlenmiş kafe ve düşün mekanından bahsetmiyorum bile.

En küçük çocuk olarak, kendimi bildim bileli annemin yanında yabancı otları temizleyerek ve ekim yaparak büyümüştüm ama bahçecilikten hep nefret etmiştim ve bitkiler hakkında bildiğim her şeyi kendi isteğim dışında öğrenmiştim.

Kâğıdı torpido gözüme sokarken, büyük taziye kartlarının, mylar balonların ve sırlıklam oyuncak ayıların tuğla basamakları süslediği bahçenin ana girişine baktım.

"Seni çok özleyeceğiz, Kate!" "Yeşil kalbin ve başparmağın özlenecek!" "Cennetin görebileceği en iyi bahçeyi dikmekle meşgul olduğumu biliyorum!"

Hafif yağmura göğüs gererek, ön kapının kilidini açmadan önce mümkün olduğunca çok hediye aldım.

Her şeyi bırakır bırakmaz telefonum cebimde titreşti.

GERTRUDE TEYZE

Dükkanda mısın? Nasıl açılacağı konusunda hafızanı tazelememi ister misin?

Ben iyiyim. Başa çıkabilirim.

BUGÜN dağıtılması gereken altmış sipariş var ve bu haftaki yürüyüş turları için şemsiye hazırlamanız gerekiyor.

Yağmur daha da şiddetlenmeden çatı panellerini ayarlayın.

Telefonumu çekmeceye fırlattım ve devam eden titreşimlerini görmezden geldim.

Annemin kız kardeşi buraya ondan daha fazla takıntılıydı ve neden burayı ona bırakmadığını merak ediyordum.

benim yerime.

Dikkatimi dağıtmak için bugünün siparişlerinin çıktısını aldım ve en üstte tanıdık bir isim gördüm.

Everett Anderson?

Hayır, olamaz.

Bu isim benim ilk ve tek aşkıma aitti. Kilitleri değiştirmek zorunda kalmış olsam da kalbimin anahtarlarını hâlâ elinde tutan adama.

Bunun sadece bir tesadüf olduğunu umarak talebin tamamını açtım.

Sevgili Everett,

Sana bu güzel Güney kırmızısı gülleri gönderiyorum çünkü hayatımın aşkı olduğunu bilmeni istiyorum ve gelecek yıl evlenmek için sabırsızlanıyorum.

O rastgele Ağustos sabahında kahve içmek için buluştuğumuz ve rastgele bir "Son kurabiyeyi paylaşabiliriz" cümlesinin çok daha fazlasına dönüştüğü için çok mutluyum...

Beni öpme şeklin, bana sarılma şeklin ve beni becerme şeklin her zaman aklımdan geçiyor ve beni gülümsetmeyi asla başaramıyor. (ya da sırılsıklam :-))

Birlikte yeni bir hayata ve bir aileye başlamayı dört gözle bekliyorum.

Forever Writing You,
Carmen

M Midem bulandı.

"Sonsuza dek seni yazmak" bizim cümlemizdi. Elbette, o kadar kötü şartlarda bitirdik ki, bazı geceler gözyaşları içinde uyandım ve her şeye yeniden başlamayı diledim.

ama bu sözleri çıktığım başka hiçbir erkeğe yazmamıştım.

Bunları bir başkasına nasıl söyleyebilirdi?

Alışkanlıkla telefonumu çıkardım ve annemin adına kaydardım.

Çevir tuşuna basmadan önce
hatırladım. Cevap vermek için
burada değildi.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını görmezden gelerek
elime bir makas aldım ve Everett'in nişanlısı için gülleri
kopardım.

Ben sapları ölçerken yağmur daha da şiddetlendi ve
ızgaralı tavana çarptı.

Lanet olsun.

iki

Everett

T Hudson Yards'ın gökdelenleri pırıl pırıl gümüş kollarını uzatarak beni eve buyur etti.

En azından son hafta sonu için "evde".

Evimin kapalı otoparkına girdiğimde siyah ve gri bir karaltı ön camıma çarptı.

Ne oluyor be? Frene bastım.

"Bay Anderson! Durun!" Arayan bir gazeteciydi ve arabamın kaputuna yapışmıştı.

Ona korna çaldım.

"Bütün hafta seni takip ettim!" Bir elini cama bastırarak bağırdı. "Bana rapor edebileceğim bir şey söylemeden gitmiyorum."

"Seni öldürebilirdim..."

"Ama sen yapmadın." Dudaklarımı mükemmel okumuştı.

"Bana bir şey verecek misin, vermeyecek misin?"

Aman Tanrım. Camı indirdim ve sürücü tarafına geçmesini işaret ettim.

"Sonunda bir yuva kurup evleneceğin için ne kadar heyecanlısın?" diye sordu.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh, hadi ama!" Dürttü. "Nişanlılığınız tüm Wall Street'te en kötü saklanan sır. Carmen Reese ile düğümü tam olarak ne zaman atıyorsunuz?"

"Gelecek yıla kadar olmaz." Gülümseyerek razı oldum ve fotoğrafımı çekmesine izin verdim. "Sen sormadan söyleyeyim, hayır, davetli değilsin."

Güldü ve ben de camı açtım.

Tekrar atlayabileceği endişesiyle, dairemin özel garajına girmeden önce kaldırıma çıkmasını bekledim.

Her hareketimi takip eden bu acımasız habercilik dünyasını hiç özlemeyecektim ve ayrılmaya da hazır değildim. Gücümün zirvesindeyken emekli oluyordum ve kanıtlayacak başka bir şeyim yoktu. Bu hayatta kendi ailem dışında istediğim başka bir şey yoktu.

Belki biraz huzur ve sessizlik de...

Asansörle en üst kata çıkıp boş oturma odasına girdiğimde beni kocaman bir buket kırmızı gül karşıladı.

"Çok çabuk oldu!" Carmen, kollarıma koştı. "Her şeyi hallettin mi?"

"Öptüm." Dudaklarından öptüm. "Sabırlı olduğun için teşekkürler." "Her zaman."

Benden uzaklaşırken parmak uçlarından küçük kan damlaları damlıyordu.

"Ellerine ne oldu?" diye sordum.

"Onları yepyeni gül saplarının üzerinde kestim." Omuz silkti. "Sanırım çiçekçi acele bir sipariş olduğu için dikenleri tıraşlamayı unutmuş ama olsun. Bu onları daha gerçek kılıyor."

Bir dahaki sefere tanıdığım en iyi çiçekçiden sipariş vermesini önerecektim ama kendimi tuttum.

Bugün olmaz,
Everett. Bugün
olmaz.

"Anne, Everett'in benim için burayı geride bıraktığına inanabiliyor musun?" Carmen yanağımdan öptü.

"Onun yerinde olsam yapmazdım." Annesi şaka yaptı. "Neden yeni hayatınıza burada başlamıyorsunuz? Burada East River'da olduğundan çok daha fazla yapacak şey var."

"Eads Nehri, anne."

"Her neyse." Alay etti. "Beni yanlış anlamayın, orada benim için bir ev satın aldığınız için minnettarım ama... Orası çok küçük bir kasaba. Eads River nasıl bir isim ki?"

İçimi çektim.

Memleketimden bahsetmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Hâlâ orada yaşayan pek çok arkadaşım ve ailemle konuşuyor, anılarıma en değerli eşyalarım gibi sarılıyordum ama fiziksel olarak geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Dahlia Foster'ı tekrar görmemek için her şeyi yaparım.

"Eee?" Carmen'in annesi elini yüzüme doğru salladı. "Oraya gitmenin bir nedeni var mı?"

"Carmen oraya taşınmak istiyor, Bayan Reese," dedim. "Onun için en uygun yer orası ve ben de artık emekli oldum."

"Aldırma ona Everett." Carmen başını salladı. "Bu konuyu daha önce yüzlerce kez konuştuk, ona bir şey olmayacak. Ayrıca, yapmak istediğim şey için bir numaralı sıradaki yerin aynı zamanda senin büyüdüğün yer olması ne kadar çılgınca?"

"Bunun için 'çılgın' dışında başka bir kelime daha var..."

"Bu kader!" Elimi tuttu ve beni ofisime çekti. Sonra fısıldadı, "Nakliyecilerin yarın sabaha kadar bu odayı toplamasını sağla. Annem etrafı karıştırmaya bayılır."

Sanki bir işaretmiş gibi annesi de bize katıldı ve kitaplığıma doğru yürüdü. Parmaklarını kitapların sırtlarında gezdirdi ve lise yıllığıma ulaştığında durdu.

Kitabı raftan indirip sayfalarını çevirdi. "Oh, vay canına."

Kendini yelpazeledi. "Sen her zaman yakışıklı."

"Bu yüzden Bay Popüler seçildi." Carmen ona mezuniyet balosunun yer aldığı sayfayı gösterdi.

Kiraz rengi üstü açık bir arabanın ön koltuğunda tacımı takıyordum.

Anaokulundan beri en iyi arkadaşım olan Leo, şakacı bir şekilde "yönetici asanı" tutuyordu ve Dahlia, yemyeşil bir zambak buketi tutarken yanımda gülümsüyordu.

Kuzguni siyah saçlarının omuzlarının üzerinden nasıl kusursuz dalgalar halinde döküldüğünü, kahve rengi gözlerinin sahanın parlak ışıkları altında nasıl parladığını hatırlamak için sayfaya bakmama gerek yoktu.

Herkesin ona Kraliçe olması için oy vermesine ne kadar şaşırdığını hâlâ hatırlıyorum. Ne kadar çarpıcı olduğunu hiç fark etmemişti.

"Bu kız kim?" Bayan Reese Dahlia'yı işaret etti. "Dur tahmin edeyim, Bayan Popüler mi?"

"Hayır, onu kazanamadı," dedim. "Kafanı Isırıp Koparması En Muhtemel Kişi ödülünü aldı ama."

"Adı Dahlia Foster." Carmen gülümsedi. "Onu bir başkası için terk edene kadar ilk gerçek aşkıydı."

"Ah." Annesi dişlerini gıcırdattı ve kitabı kapadı. "Aldattığı için ona yazıklar olsun, ama onu bulabilmen için sıçıp batırmasına sevindim."

"Gel," dedi. "Çiftlik arazileri ve eşekler için geride bıraktığın bu muhteşem çatı katının geri kalanını göster bana."

Carmen güldü ve ben de onları takip ederek odadan çıktım, kapıyı arkamdan kilitledim.

Başka bir şey bulmalarını istemedim.

L O gece Carmen kanepede uyurken üzerine bir battaniye çektim. Annesinin yastığını düzelttim ve

pilotumun yaklaşan uçuşumuz için hala yolda olduğundan emin oldu.

Kendimi ofisime kapatarak yıllığı çıkardım ve masama taşıdım.

Kapağını açtım ve bir zamanlar öfkeyle yırttığım, Leo'nun ateşe vermemi engellediği katlanmış sayfaları buldum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Dahlia ve beni öne çıkaran diğer üstünlükler de bunlardı: En Şirin Çift, Evlenme İhtimali En Yüksek Çift, Ömür Boyu Eads River'da Yaşama İhtimali En Yüksek Çift.

Tek başına "Birini Bıçaklaması En Muhtemel" ve "En Yaratıcı" ödülleri kazanmıştı.

Mezuniyet günü bana yazdığı yazının çiçekli çıkartmaların yanında durduğu son sayfayı çevirdim.

Sevgili Everett,

Kimin "gençlik aşkı" hakkında ne söylediği ve bunun asla sürmediği umurumda değil. Sen şüphesiz benim hayatımın aşkınsın.

Annemin de dediği gibi, sen benim "yaprak dökmeyenimsin" ve ben de seninim. <3

Üniversite için burada da kalsan, benimle aynı üniversiteye de gitsen, seninle konuşmadan bir günden fazla geçirmeyeceğim. Ya da belki yazışmaya devam edebiliriz, çünkü annem en iyi buket müşterileri için tüm hat yazılarını bize yaptırıyor?

(Evet, bunu yapalım :-))

Forever Writing You,
Dahlia

I Çözülmemiş acı **ş i ş i p** beni tamamen yutmadan önce kapatın.

Bahçecilikle ilgili bildiğim her şeyi bana o öğretti ve biz yeşillikten çok uzaktık.

Çok yıllık bitkilerle sınırlıydık.
Son çiçeklerimiz mevsimler önce dökölüp ölmüştü.

BÜYÜME SEZONU

O ZAMANLAR

Dahlia

S nip. Snip. Snip!

Doğu tarafındaki bahçeyi izleyen kameraya bakıyorum ve bu sesin ne olduğunu merak ediyorum. Bir tavşan olamayacak kadar gürültülü ve eğer bir geyik bir şekilde yeni sekiz metrelik çitimizden atlamayı başardıysa, onun eğlenmesine izin vermem gerekecek. onu kovmadan önce birkaç çiçek.

Snipppp. Snippp. Snip.

Kamera dönüyor, Central Lisesi'nin takım tişörtünü ve Everett Anderson'ı gösteriyor.

Lisemdeki en popüler çocuk o ve her ne kadar onun ukala kişiliği bunu hak etmiyormuş gibi davranmak istesem de, hak ediyor.

Onun mükemmel yapılı yüzüne tahrik olmadan, dolgun dudaklarının benimkilere bastırıldığında nasıl hissettireceğini hayal etmeden bakmak zor.

Mürekkep siyahı saçlarını kısa tutuyor ama her zaman bir tutamının sol gözünün üzerine düşmesine izin veriyor. Ne zaman gülümsese gamzeleri derinleşir ve ne zaman biri yeterince yaklaşırsa - ki ben hiç yaklaşmam - gri ve mavi gözbebekleri muhtemelen nefeslerini keser.

Başka bir "Snipppp!" ile transtan çıkıyorum.
Ne halt ediyor bu?

Ayçiçeği saplarını kesiyor ve sonra başka bir sıraya geçerek makasını kırmızı bir gülün boynuna doğrultuyor.

Evden aceleyle çıktım, sebzelerin yanından aşağı koştum ve onu suçüstü yakaladım.

"Neden buraya izinsiz giriyorsun, Everett Anderson?" İsminin her hecesini abartıyorum.

"Dahlia?" Başını kaldırıp bakıyor, sanki bu bir tür şakaymış gibi bana gülümsüyor. "Tulumun altına gömlek giymen gerekmiyor mu?"

"Bugün çamaşır günü."

"Bildiğim iyi oldu." Mavi sütyenime bakıyor ve ben de bundan sonra hep gömlek giyeceğimi aklıma not ediyorum. "Seni rahatsız ediyor muyum?"

"Evet ve burası özel mülk." Yakındaki bir yabayı alıp kafasına nişan alıyorum. "Çekil yoksa."

"Yoksa ne olur?"

Yabayı saplama hareketi yapıyorum, o da gülüyor.

"Eğer senin için de uygunsa, Psycho," diyor, "buket için çiçek topluyorum, çünkü babam bugün beni ziyarete geliyor."

"Yani hırsızlık mı yapıyorsun?"

"Borç almak. Annene gelecek hafta maaşımı aldığımda ona geri ödeyeceğimi söyledim."

Birkaç gül daha koparıırken ona bakıyorum ve annemin bu aranjmandan bana neden bahsetmediğini merak ediyorum. Gerçi annem liselilere sık sık çiçek dağıtıyor, o yüzden şaşırmamalıyım.

"Babanın neden çiçeğe ihtiyacı var?" diye sordum. "Bir ağacı ya da özel bir çimi tercih etmez miydi?"

"O bir giysi tasarımcısı," diyor. "Çiçeklerden ilham alıyor."

"Onları alma o zaman." Yabayı bırakıyorum. "Sana en iyilerinin nerede olduğunu göstereceğim."

"Şimdi de bana iyi davranmaya mı karar verdin?"

"Çünkü otları yolmama yardım ederek anneme borcunu ödemeye de karar verdim."

"Anlaştık." Ayağa kalkıyor. "Ne kadar zor?"

"Göreceksin..." Kesim istasyonumuza doğru beni takip etmesini işaret ediyorum.

"Sana özel bir şey söyleyebilir miyim Dahlia?" diyor arkasından.

"Hayır."

"Her zaman okulumuzdaki en güzel kızın sen olduğunu düşünmüşümdür."

Yürümeyi bırakıp omzumun üzerinden bakıyorum. "Ne düşünüyorsun, Bay Popüler?"

"Açı yok." Gülümsemesi muhtemelen savaşları bitirebilirdi. "Sana aşık olduğumdan beri-"

"Ashley Yardley'den ayrıldınız mı? Sonra Maria Jenkins? Yoksa Chelsea Tatum ile birlikte olmanızdan önce mi sonra mı?" "Ö n c e l i k l e , hiçbirisiyle ilişkim olmadı. o kızlarla. Tamamen fizikseldi."

"Kıpırdama atan kalbim."

"Seninle birçok kez konuşmaya çalıştım ama yanına gelen her erkeğe hırlama eğilimindesin."

"Hayır, bilmiyorum."

"Bugün bir çiçeğe dokunduğum için neredeyse başımı kesecektin."

"Bir çiçek çalmak."

"Bu potansiyel bir cinayeti haklı mı çıkarır?" Arkamı dönüp yürümeye devam ediyorum.

En sevdiğim çiçeklere ulaştığımızda durup işaret ediyorum. "Bunlar, çiçeklere ihtiyacı olan herkes için çok daha iyi bir seçim.

ilham kaynağı. Buketler söz konusu olduğunda, herkes genellikle temel kırmızı ve pembeleri tercih eder ama... bence bunlar en iyileri. Yılda sadece birkaç hafta çiçek açtıkları için içine biraz lale de koymalısınız. Bu da onları özel kılıyor."

"Teşekkür ederim," diyor. "Gerçekten minnettarım."

"Bir şey değil." Cebimden kahverengi bir kâğıt çıkardım ve paketlemeden önce birkaç tane kesmesini bekledim.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim, Everett?" Ben soruyorum. "Evet."

"Çok ukala olmana ve her kızın senden hoşlandığını düşünmene rağmen, her zaman okulumuzdaki en çekici erkeğin sen olduğunu düşünmüşümdür."

"Bildiğim iyi oldu." Gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

"Yarın sabah yabancı otları halletmek için benimle burada buluşabilirsin." Gözlerinde kaybolmadan önce geri çekiliyorum. "Hoşça kal."

O öğleden sonra

E Dizlerime kadar yaprak yığınının batmışken Verett önüme çıkıyor.

"Daha fazla çiçek çalmak için mi döndün?" diye sordum.

"Hayır." Başını sallıyor. "Babamın bir işi çıktı, ben de buketi anneme verdim ve ona sadece bir fotoğrafını gönderdim. Bugün bana nasıl ot biçileceğini göstermek ister misin?"

"Bunun için giyinmemişsin." Kollarımı kavuşturuyorum. "Uzun kollu bir tişörtle geri gelmek ister misin?"

"Yok, ben iyiyim." Gömleğini başının üzerine çekti ve parlayan karın kaslarını ortaya çıkardı.

"Beni nerede istiyorsun?"

"Uzun kollu bir tişörtle."

"Sana sunduğum manzarayı başka nasıl takdir edeceksin?" "Ciddi olamazsın..."

"Tabii ki öyleyim."

Yüzüm kızarıyor ve ellerimden tutup beni yığının içinden çekiyor.

"Annenin mağazasında birkaç tişört gördüm," diyor.

"Onu da mı çalmak istiyorsun?"

"O hiçbir şey çalmıyor, Dahlia!" Annem birkaç sıra öteden bağıyor. "Ve belli ki seninle biraz vakit geçirmek için burada, o yüzden ona iyi davran."

"Aynen öyle." Kıvrıcık saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bana karşı nazik ol."

"Erkek arkadaş aramıyorum." Kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Çekici olman da umurumda değil. Bu zor bir iş ve odaklanıp bana bir daha asla dokunmaman gerekiyor."

Sanki söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi farklı bir kıvrımımı çekiştiriyor ve ben boş tehdidimi yineleyemeden ağzını ağzıma bastırıyor.

Saniyeler içinde, ateşlemeyi planladığım tüm alaycı silahları bir kenara bırakarak öpücüğüne teslim oluyorum.

Dili dudaklarımdan arasından kayarak bunun iffetli bir an olmayacağına sinyalini veriyor.

Bu hafif bir öpücük olmayacak.

Bir kolunu belime dolayarak beni çıplak göğsüne doğru çekiyor. Gözlerimin içine bakarak, dilimi onunla tango yapmaya zorlamadan önce bir ısırıkla alt dudağımı okşuyor.

Baskın ve ilkel, "Sana bir daha dokunmamı gerçekten istemiyor musun?" diye fısıldıyor.

Sorusu retorikti, sadece ağzıma yapılan tatlı saldırıyı durdurmak için sorulmuştu.

Neredeyse nefessiz kaldığımda ve dizlerimin bükülmesine saniyeler kala, geri çekiliyor.

Ben bir direğe yaslanıp soluklanırken o sırtarak bana bakıyor.

Hoşuma gitmemiş gibi davranmaya bile çalışmıyorum. Sanki daha fazlasını istemiyormuşum gibi.

Sanki biliyormuş gibi gülümsüyor ama bundan bahsetmiyor. Onun yerine "Bana yabani otları nasıl ayıklayacağımı göster," diyor.

Ona gösterdim ve kolaylıkla anladı. Akşama kadar yarım dönümlük bir alanı bitirdik, beklediğimden çok daha fazla.

Ona teŖekkür ediyorum ve Pazartesi günü okulda
grŖeceeđimizi söylüyorum, ama ben onu çok daha erken
görüyorum.

Cumartesi sabahı yardım etmek için giyinmiŖ
olarak dönüyor. Ondan sonra da her gün gelir.

Üç

Dahlia

T ünün en pahalı siparişı yetmiş iki lavanta gülü, yirmi sekiz yadigâr zambak ve on altı gerbera papatyası içeriyordu.

Her bir papatyanın doğru şekilde astarlandığından emin olduktan sonra, gönderim adresini yazdırdım ve mektubu hazırladım.

Sevgili Carmen,

Her ay sürekli yeni bir yere seyahat ettiğinizi biliyorum ama umarım bu çiçekler bir sonraki lansmanınızdan önce size ulaşır.

Yakında seni tekrar kollarıma almak için sabırsızlanıyorum.

Her gece seninle olmamak beni öldürüyor.

Tüm sevgimle,
Robert

Nakliye bilgileri:

Carmen A. Reese
555-4657
242 Hartsong Lane
Eads River, Tennessee

I gözlerini kısarak telefon numarasına baktı.

Everett'in yeni kız arkadaşının numarasının aynısıydı, durmaksızın takip ederek kullandığım numaranın aynısıydı.

bir moda enstitüsünden sınıf birincisi olarak mezun olmuş güzel bir esmer olduğunu keşfetti.

Sosyal medyada neredeyse hiç paylaşım yapmazdı, ancak nadiren yaptığı paylaşımlar da her zaman alışveriş veya seyahat hakkında övünmek içindi.

Gözlerimin bana oyun oynadığına inanarak adrese odaklandım.

Belki telefon numarasında yazım hatası vardır ve başka bir "Carmen Reese" vardır. New York'ta değil de Eads River'da yaşayan biri.

Adresi araştırdıktan sonra 'Hannah Reese'e ait olduğunu öğrendim.

Burnumu sokmamam ve fişte ne yazıyorsa onu yapmam gerektiğini biliyordum ama bunun bir tesadüf olup olmadığını görmekten kendimi alamadım.

Müşteriyi aradım.

"Alo?" diye cevap verdi ilk zil sesinde.

"Merhaba, ben Blooms & Letters'dan Dahlia," dedim.

"Siparişinizle ilgili birkaç sorun için arıyorum."

"Tanrım," dedi. "Lütfen bana lavanta güllerinin bittiğini söyleme. Onları satan tek yer sizsiniz."

"Hiç de değil. Bizde bunlardan bolca var efendim." "Tamam, harika. Sorun nedir?"

"Şey, bir-" Tereddüt ettim. "Kartınızda küçük bir yazım hatası var ve bunu düzeltmek için izninizi istiyorum."

Güldü. "Elbette. Çok memnun olurum. Başka ne var?"

"Ayrıca 'Carmen Reese' için verdiğiniz adresin doğru olduğunu teyit etmek istiyorum. 242 Hartsong Lane mi?"

"Evet, muhtemelen sahibi olarak o görünmüyor çünkü burası annesinin evi."

"Anlıyorum. Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim efendim. Ben..." Bu işin peşini bırakmaya pek hazır değildim; biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Son bir şey daha... Bu bir üst satış falan değil ama elimde fazladan yıldönümü çiçekleri var. Buketinize biraz eklememi ister misiniz?"

"Bu harika olur," dedi. "Onunla yaklaşık altı aydır görüşüyorum."

"Altı ay mı?" Tezgâha yaslandım; sonra boğazımı temizledim. "Bunun için pembe ve mor papatyaların bir karışımı gerekiyor. Onları yerleştirip hemen çıkaracağım."

"Çok teşekkür ederim hanımefendi."

Aramayı bitirmesini bekledim ve başımı salladım. "Sen karışma Dahlia," diye fısıldadım kendi kendime. "Bu hiçbir şey seni ilgilendirmez, o yüzden bu işe karışma."

Birkaç saat sonra

"**I** Sol tarafınıza bakarsanız, Jack-in-the-pulpits koleksiyonunu nerede tuttuğumuzu göreceksiniz."

Mikrofona konuştum, küçük bir gruba yürüyüş turunda liderlik ediyor. "Bunlar Tennessee'de bize özgü değil ama-"

Annem onları çok severdi, o da bir yolunu buldu.

"O da neydi hanımefendi?" Bir kadın bana gülümsedi. "Sanırım bunların yerli olmadığını söyledikten sonra mikrofonunuz kesildi."

"Çok güzeller!" Başka bir konuk da ekledi. "Elinizde hiç satılık var mı?"

"Var." Gertrude Teyze aniden arkamdaydı. "Ve buranın merhum sahibi, yerli olsun olmasın her çiçeğin burada işe

yaramasını sağlayacak bir yol bulurdu."

Kurnazca mikrofonumu ve kulaklığımı aldı ve dükkana dönmemi işaret etti.

Davetsiz geldiği için minnettar bir şekilde geri dönmek için acele etmedim. "Aman Tanrım! Yesssss!" Kafamı kaldırdığımda bir kadın beyaz takım elbise bana doğru koştı. "Dakikalar önce Bayan Gertrude'dan telefon aldım ve bu düğünde hâlâ bizimle çalışabilecek olmanıza çok sevindim."

"Ne düşünüy?" Ben sordum.

"Düğün." Kadın gülümsedi. "Bu kasabadaki herkesin yıllarca konuşacağı düşün!"

"Ünlü biri için falan mı?"

"Komik." Güldü ve bana bir not kartı uzattı. "Wall Street'in en başarılı adamlarından biri sonunda yuva kuruyor ve bunu memleketinde yapmak istiyor."

Everett'in adını Carmen'in adının yanında gördüğüm an her şey bulanıklaştı.

Bir kadının onun dudaklarının tadına baktıktan, güçlü ellerinin kalçalarını kavradığını gördükten sonra onu aldatması düşüncesi benim için kavranması çok zor bir şeydi.

"Beni ilgilendirmez", lanet olsun.

Ne olduğunu anlamadan ona bir e-posta gönderdim. Bilmeyi hak ediyordu.

DÖRT

Everett

S Konu: Lütfen Beni Özel Olarak Açın...

Sevgili Everett,
Uzun zamandır yazmadım.

Bu mektubu kaleme almak bana gerçekten acı veriyor (Tamam, pek sayılmaz ama kitap eleştirmenlerinin 1 ve 2 yıldızlı incelemelerine başlamadan önce bunu yazdıklarını gördüm. *gülme emoji*) ama...

Bunu nasıl bildiğimi söyleyemem ama sözüme güvenin: Evlenmek üzere olduğun kadın aldatan, iki yüzlü bir sürük.

Muhtemelen nişanı atmalısın. Seni kalp ağrısından kurtardığım için rica ederim. Forever Writing You,
Dahlia

Konu: Re: Lütfen Beni Özel Olarak Açın...

Sevgili Dahlia,

Yıllardır sizden haber almadım ve şimdi ortaya çıkıp yaklaşan düğünümle ilgili olarak "sözünüze güvenmemi" mi söylüyorsunuz?

Ne kadar klişe ve tipik bir aldatılmış eski sevgili...

Ama madem sorması acı verici şeyleri gündeme getirmek istiyorsun, sen ve beni terk eden adam hiç birlikte oldunuz mu? Yoksa duygusal olarak ne kadar dengesiz olduğunuzu fark edip kendini kurtardı mı?

Eski evinize bir düğün davetiyesi gelirse, sakın açmayın.
Bana ne kadar toy olabileceğinizi hatırlattığınız için
teşekkür ederim. Bana bir daha asla yazma,
Everett

S **ubject: Re: Re: Lütfen Beni Özelden Açın...**
Everett,

Olayları kişiselleştirmeye çalışmıyordum.
Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum.
Dahlia

S **ubject: Re: Re: Re: Re: Re: Lütfen Beni Özelden Açın...**

Dahlia,
Birine yardım etmek istiyorsanız, işe kendiniz
üzerinde çalışarak başlayın.
Hala evde yaşamıyor musun?
Everett

S **ubject: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Lütfen Açık Ben Özel'de...**
S.KTİR. SEN.

BEŞ

Everett

T o cüretkarlık. Küstahlık. Saygısızlık.
Bu kadın çok sinirliydi.

"Her şey yolunda mı?" Pilot kapıları kapatırken Carmen elimi sıktı. "Bütün gün çok sinirliydin."

"'Sinirli' kelimesi hafif kalır." Leo gazetesinden başını kaldırdı. "Pisliğin teki oldu demek istiyorsun."

"Özür dilerim." Burbon bardağımı aldım ve geri fırlattım. "Sadece o günlerden biri."

"Muhtemelen kötü bir borsa günü," diye ikisi bir ağızdan konuştu. Sonra beni görmezden geldiler ve uçak kalkmaya başlarken kendi aralarında konuştular.

Dahlia'nın yıllardır bana ilk kez ilişkim hakkında ulaştığına inanamıyordum. Hep bunun bir özür olacağını düşünmüştüm.

İlişkimizi mahvettiği için hâlâ bana borçluydu.

Beni terk etmesi hiç mantıklı gelmedi.

"Ohhh! Nişan partimiz için yeni bir LCV var!" Carmen koltuğunda dans ederek beni düşüncelerimden kopardı. "Ve bu bir evet!"

"Biri geleceğini her söylediğinde bunu yapmayı mı planlıyorsun?" Ona gülümsedim.

"Elbette öyleyim," dedi. "Sayının her geçen gün arttığını görmek heyecan verici."

"Kimdi o?"

"Sizin tarafınızdan biri." Ekranını işaret etti. "Bay Calvin Hill."

"Lisedeki beden öğretmenim mi?"

"Evet, ve karısı. Ne kadar şirin değil mi?"

"Hiç de 'sevimli' değil..." Onu davet ettiğimi hatırlamıyorum. "Şimdiye kadar iletişimde olduğum herkesi partiye davet etmek zorunda değiliz. Eninde sonunda bizi şehirde görecekler."

"Sonra da onları neden davet etmediğimizi soracaklar." Bana sert bir bakış attı. "Bu çok kaba bir davranış ve bunu karşılayamayız da değil."

"Mesele bir şeyleri karşılayabilmek değil. Bu, gerçekten tanıdığımız insanları davet etmekle ilgili."

"Asıl düşün davetiyeleri bunun için," dedi omzumu ovuşturarak. "Bu sadece bir parti, unuttun mu?"

"İçkimi doldurmaya gidiyorum." Ayağa kalktım ve uçağın arka tarafına yöneldim.

Ben yeni bir sürahi açarken Leo bana doğru yürüdü ve boş bir bardak uzattı.

"Ooop!" Carmen yine oturduğu yerden bağırdı. "Parti için iki evetçimiz daha var!"

"Bundan emin misin?" Leo alçak sesle sordu. "Bu mu?"

"Sadece yedi aydır tanıdığın bir kızla evlenmek."

"Carmen'i altı aydır tanıyorum."

"Daha da iyi." Ellerini omuzlarıma koydu. "Yani, ikinizin bundan daha uzun süredir arkadaş olduğunuzu biliyorum ama acele etmenize gerek yok."

"Düğün gelecek yıla kadar değil Leo," dedim. "Bana bir şey olmaz. Sadece hayal kırıklığına uğradım."

"Bunu hissedebiliyorum." Benimle terapi hastalarından biriymişim gibi konuşuyordu. "Nişanla mı ilgili yoksa başka bir şey mi?"

"Başka bir şey." Dişlerimi sıktım. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Bir peçeteye yazıp okumama izin verir misin?" "Tabii ki hayır."

"Tamam o zaman." İçkisini ağzına kadar doldurdu. "Sadece senin için burada olduğumu bil, dostum. Bana ne zaman ihtiyacın olursa olsun, ne olursa olsun. Bu uçağı geri döndürmek ve eve dönmeyi ertelemek istesen bile, seninleyim dostum."

"Leo?"

"Öyle mi?"

"Koltuğına geri dön."

"Bunu da yapabilirim." Güldü ve uzaklaştı.

Alkolü yavaşça yudumladım ve boğazımda yanmasına izin verdim, Dahlia'nın ve saçma e-postalarının bir daha aklımdan geçmesine izin vermemeye yemin ettim.

ALTI

Düğünümüzde hazır bulunmanızdan onur duyarız.

Carmen Ashley Reese
&
Everett Anderson

Cumartesi, 19 Nisan 2025

öğleden sonra dört buçukta White

Oak Malikanesi
180 Windstone Koyu
Eads Nehri, TN

Akşam yemeği ve ardından dans

Lütfen akşam yemeği seçiminizle birlikte
everettandcarmenforever@gmail.com adresinden LCV
yapın.

Ayrıca, tamamızın şerefine, lütfen gelin veya damadın sizi
nasıl tanıdığını paylaşın.

ALTI & BİR BUÇUK

Dahlia

S Konu: LCV

Letters & Blooms personeli adına düğün için LCV yapmak istiyorum.

Dört kişilik parti. Herkese tavuk
lütfen. Dahlia Foster

Not: Damatla lisede tanıştım. Bir süre çıktık ama kısmet
değilmiş. Büyük günü dört gözle bekliyorum!

S ubject: Re: RSVP

Dahlia,

Ne parça. "I Yapma. istiyorum için
bkz. senat düğünüm" sizin için belirsiz

miydi?

Gelmeye çalışarak kendinizi utandırmayın. Güvenliğin
kapıdan geçmenize izin vermeyeceğinden bizzat emin
olacağım.

Tavuğunuzu en yakın KFC'den almaktan çekinmeyin.

ubject: Fwd: Re: RSVP

S Siktir git, Everett.
Samimi olmaya çalışıyorum çünkü annemin bahçesi bu talihsiz olayın tüm düzenlemeleriyle ilgileniyor.

Yeri gelmişken, bugünlerde zengin olduğunuzu biliyorum ama çiçeklere yarım milyon harcamak biraz abartılı...

Not: Carmen'in gizli aşıklarından herhangi birini düğüne davet ettin mi? Özel koltukları var mı?

S **ubject: Re: Fwd: Re: RSVP**

Birlikteyken kıskanç bir tip olduğunu hatırlamıyorum.

Ne talihsizlik.

Yine de yarım milyon doları nasıl harcadığımı sizi ilgilendirmez. Ama o parayı geçen hafta yeni bir arabaya harcadığıma göre, sanırım bana bir şey olmaz.

Not: Carmen'in "gizli sevgilisi" yok çünkü beni asla aldatmaz.

O sen değilsin.

YEDİ

Dahlia

“S o sen değilsin...”

Son üç kelimesinin göğsüme çarpmasına izin vererek e-postamdan çıkış yaptım.

"Hosta bitkileri yaşamak için gölgeye ihtiyaç duyar, Dahlia!" Gertrude Teyze mutfağıma hışımlla girdi, tamamen davetsizdi. "Dün onları güneşin altında bıraktın ve sen daha iyi bilirsin!"

"Bilerek yapmadım," dedim. "Sadece bahçeden erken ayrıldım."

"Evet, bunu fark ettim." Bana ters ters baktı. "Saatlerce telefonuna baktıktan ve şu anda görüldüğün kadar kaybolmuş görüldükten hemen sonra. Annen asla böyle bir şey yapmaz. Seni büyük hayal kırıklığına uğrattırdı."

Masadan kalktım ve dışarı çıktım.

"Beni bırakıp gitme kızım." Beni takip etti. "Sana söylüyorum. Manolyaları ıslatmadın ve bebek selvi ağaçlarını güneşte bıraktın. Bu temel şeyleri hatırlamıyor musun?"

"Hayır." Yüzümü ona döndüm. "Hayır, istemiyorum." Onun da gözlerinden yaşlar süzüldüğünü fark ettim.

"Özür dilerim." Beni kucakladı. "Çok üzgünüm... Daha sonra hatırlamana yardım edeceğim. Haftanın geri kalanında izin al, tamam mı?"

"Yapamam." Omuz silktim. "Oturup ağlamaktan başka yapacak bir şeyim yok."

"Annenin sana bıraktığı son mektubu okudun mu?"

"Hayır." Başımı salladım. "Annemin sana bıraktığı tüm mektupları okumaya hazır değilim. ve bahçe bakımı henüz bitmedi."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bu onun bıraktığı 'Hayaller ve Hedefler' dosyasında... O mağazada."

Gülemeyecek kadar acı çekiyordum.

"Sözleşmemizde Everett'in düğün siparişini iptal etmek için hâlâ zamanımız var," dedi. "Eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, bunu yapmak zorunda değiliz."

"Paraya ihtiyacımız yok mu?"

"Umutsuzca." Ellerini omuzlarıma koydu. "Ama ayakta kalmanın farklı bir yolunu bulabiliriz."

"Buna gerek yok." Göğsümdeki acıyı görmezden geldim.

"Diğer müşterilerin siparişleri gibi davranacağım."

Gözlerimin içine baktı. "Onu hâlâ seviyor musun?" "Hiç bırakmadım."

SEKİZ

Everett

MEads River'daki yeni evim New York'ta geride bıraktığım çatı katından daha farklı olamazdı. Kalabalık bir şehre bakan tavandan tabana pencereler yerine, dönümlerce araziyi gören rustik balkonlarım vardı. arazi ve pırıl pırıl bir göl.

Nedendir bilinmez, Carmen sekiz bin metrekarelik evimizin neredeyse her odasına bizi karşılaması için farklı bir buket çiçek sipariş etmişti ama bu çiçeklerin tek yaptığı dışarıda boş bir alan bulmak için acele etmemi sağlamak oldu.

Tek sorun, en iyi yerin özel tasarım bir bahçeye sahip olması ve her yerinde Dahlia ile annesinin parmak izlerinin bulunmasıydı.

Sikeyim.

Koridordan mutfağa doğru ilerledim. Sonunda, görünürde tek bir çiçek bile yoktu.

"Bunları mutfağa koyabilirsiniz!" Carmen'in sesi koridorda yankılandı ve birkaç saniye içinde bir taşıyıcı iki büyük buketi bana doğru taşıyordu.

"Buyurun efendim." Zarfları adanın üzerine koymadan önce bana uzattı.

Evine hoş geldin Everett! Bu çiçekler sana burada her zaman hoş karşılanacağını hatırlatsın.

Müstakbel eşin Everett'le tanışmak için sabırsızlanıyorum! O şanslı bir kız ve sen de şanslı bir adamsın!

"Diğer buketler salona gidebilir." Carmen elinde alışveriş torbalarıyla mutfığa girdi.

"Artık şehirde bir Dior mağazası mı var?" Ben sordum.

"Tabii ki hayır." Güldü. "Bu sabah Ralph'in beni New York'a uçurup hızlı bir alışveriş için geri getirdiğini söylemiştim. Yeni iç çamaşırlarına ihtiyacım vardı."

"İlerisi için söylüyorum, Target ve Walmart'ta iç çamaşırı satıyorlar," dedim. "Orası buradan beş mil uzakta."

"Çok komiksin." Poşetleri tezgâhın üzerine koydu ve çiçeklere hayranlıkla baktı. "Blooms and Letters'dan sipariş vermeden önce çiçeklere bu kadar özen gösterildiğini hiç görmemiştim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oradan sipariş mi verdin?"

"Oh, hayır, hayır-" Başını iki yana salladı. "Demek istediğim, kasabadaki herkesin bunları kullandığını ve başka hiçbir yerde kullanılmadığını fark ettim."

"Başka bir yer yok." Vazodan bir zambak kopardım. "Bu kasaba ve sekiz kasaba ötesi onların tekelinde. Her zaman böyle değildi ama Dahlia'nın annesinin zapt edilemeyen bir tutkusu vardı."

"İlk büyük sezonumuzu geçirdikten sonra çiftliğimizin de böyle olacağını umuyorum" dedi. "Kısa bir süre sonra bir restoran açmak istiyorum, her yemek doğrudan çiftlikten masaya gidecek."

Ona baktım ve gülmemek için kendimi zor tuttum.

Ayağına stiletolar ve tasarım ayakkabılar dışında bir şey giydiğini hiç görmemiştim ve Central Park'ta ne zaman yusufluk ya da sivrisinek görsek çığlık atardı.

"Çiftçilik yapmak için dışarıda sayısız saat geçirmeniz gerekeceğini biliyorsunuz, değil mi?" Ben sordum.

"Burayı işletmeleri için işe aldığım insanların bunu

yapacağını biliyorum." Gülümsedi. "Hem anne olup hem de bütün gün dışarıda olamam. Tabii sen istemiyorsan.

bir aile kurmayı ertelemeye ne dersin?"

"Bilmiyorum." Başımı salladım. Zaten yeterince beklemiştim...

"Babanı düğünümüze davet etmek istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Benim bir babam yok Carmen," dedim. "Bunu biliyorsun." "Biliyorum, sadece..." Dudağına vurdu. Nasıl olduğunu hayal et

Yıllar sonra evlendiğinizi ve onu orada istemediğinizi öğrenince ne hissedecek?"

"Şimdi nasıl hissediyorsa öyle hissedecektir." Bu konuda geri adım atmayı reddettim. "O hiçbir şey için orada olmadı."

"Affetmeye ya da ikinci bir şansa inanmıyor musun?"
"Onun gibi insanlar için değil, ve bunu bırakmanı istiyorum.
konu."

"Ama-"

"Şimdi."

"Tamam, peki." Yanağımdan öptü. "Çocuklarımız olduğunda harika bir baba olacağına eminim."

"Olacağım."

"Al." Cebinden küçük bir oyuncak ayı tılsımı çıkardı ve bana uzattı. "Bunu bugün senin için aldım. Ne zaman hamile kalırsak ve bir isim seçersek, onu kazıtmalısın."

Avucumun içinde yuvarladım. "Benim babamdan nefret ettiğim gibi çocuğum benden nefret etmeyecek," dedim ona. "Sana bunun sözünü verebilirim."

"Sana inanıyorum." Yanağımdan öptü. "Bu konuyu bir daha açmayacağım. Hadi yemeğe gidelim."

DOKUZ

Dahlia

Sevgili Bay Everett Anderson Sr.,

Adım Carmen Reese ve müstakbel gelininizim.

Henüz sizinle tanışma şerefine nail olamadım ama bu çiçekleri size oğlunuzun benimle evleneceği düğünümüze gelmeyi düşünmeniz umuduyla gönderiyorum.

Mesafe ve zaman konusunda endişelendiği için size şahsen ulaşmamı istedi. Çok fazla zaman geçtiğinden endişeleniyor ama... Ona denemekten zarar gelmeyeceğini ve ailenin her şey olduğunu söyledim.

Ne olursa olsun.

Resmi davetiyeniz ektedir ve umarım aşkımızı kutlayacağımız bu üç günlük etkinlikte bize katılmayı düşünürsünüz.

Saygılarımla,
Müstakbel gelinin,

Carmen

Günün en iyi siparişini yırttım ve cebime attım. Sonra da kimse işleme koyma hatasına düşmeden önce arşivledim.

Herkes sabah sulama görevine yerleştğinde, mektubu tekrar çıkardım.

İnsanların değiştiğini biliyordum ama Everett'in babasıyla ilgili bir şey yapmak istediğine inanmayı reddediyordum. Üç günlük bir etkinlik babasının onun kalbini kırdığı onca zamanı telafi edemezdi ve Carmen onu biraz olsun tanısaydı, böyle bir şeyi aklından bile geçirmemesi gerektiğini bilirdi.

Bir an için çiçekleri ve onun korkunç notunu göndermeyi düşündüm; bu beni ilgilendirmezdi ve zaten yeterince zarar vermiştim.

Birkaç gülü budadım ve yaprak dökmeyen bitkileri suladıktan sonra bir karar vereceğime söz verdim.

Son ağaca ulaştığımda en iyi seçenek netleşmişti: Bu benim işim değil. Onları herhangi bir müşteriymiş gibi gönderin.

Lavanta saplarını ve zambakları çektim ve kâğıdı hazırlarken yazıcı bir sipariş daha çıkardı.

Gizli yerleştirme. Balmumu mühürlü zarf.

Sevgili Carmen,

Umarım bu düzenleme size iyi gelir.
Düğün davetiyenizi aldım ve beni davet ettiğiniz için şok oldum.

Amacınızın beni kalbimden mi yoksa gözümünden mi bıçaklamak olduğundan emin değilim, ama ikisini de başardınız...

Yeni hayatınızda başarılar dilerim ama ben gelemeyeceğim.

Best,
Thomas Denton

Not: Kısa bir süre önce Fransa'daydık ve bu yıl aşkımızı
bir kez daha deneyeceğine yemin etmiştin.

Sanırım öyle demek istemedin.

Everett'in babasının çiçeklerini bir "hata" kutusuna attım
ve siparişi kalıcı olarak sildim.

BÜYÜME SEZONU

O ZAMANLAR

Dahlia

E Verett aynanın önünde durmuş, milyonuncu kez olsa gerek kravatını düzeltiyor.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor.

"Fransız gibi görünmeye çalışıyorsun ama Amerikalılığını gizleyemiyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Giyinmeme yardım etmeni istememin bir sebebi var, Dahlia."

"Biliyorum, biliyorum." Ayağa kalktım ve Ralph Lauren ceketini düzelttim. Üç ay boyunca bunu almak için para biriktirdi ve hatta ek terzilik masraflarını karşılayabilmek için annemin yanında çalışmayı bile istedi.

Beresini düzelterek geri çekiliyorum.

"Gönderdiği resimde tıpkı ona benziyorsun."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

Hiçbir zaman yüksek sesle söylemedi ama babası beleşçi olsa da, içten içe iş imparatorluğuna hayranlık duyduğunu biliyorum. Onun yolculuğunu bloglardan ve dergilerden takip ediyor ve babasının Hollywood ünlülerini giydirmesinden ve herkes için bir numaralı tercih olmasından gurur duyuyor.

O hariç.

"Tüm dergileri düzenledin mi?" diye soruyor.

"Evet. Bir şey unutursan diye sana bir kopya kâğıdı bile hazırladım." Elimde tutuyorum. "Bu sefer gerçekten geliyor. Bunu hissedebiliyorum."

"Ben de."

A Gece saat dokuzda verandada sessizce sallanır, karanlıkta parlayan şimşek böceklerini izleriz.

Saat onda, çitinin etrafında yürüyüp eve dönüş planlarımız hakkında sohbet ediyoruz.

Saat on bir olduğunda, sanki her an farlar görünecekmiş gibi araba yolunun kenarında duruyoruz.

"Gelmiyor, değil mi Dahlia?" diye soruyor.

"Uçağı rötör yapmış olabilir."

"Özel uçuyor."

"Belki Orada oldu a mekanik Arıza, O zaman."

Belki-"

Telefonu aniden çalıyor ve cevap veriyor.

"Alo?" Benim de duyabilmem için telefonu hoparlöre aldı. "Evet, baba. Seni duyabiliyorum."

"Üzgünüm ama korkarım başka bir ertelemeye ihtiyacım olacak. Tom Cruise'un adamlarından acil bir durum için telefon aldım ve bunu yapmak zorundaydım."

"Onun yerine sana uçabilir miyim?"

"Şey... bu oldukça zor olurdu."

"Neden?"

"Peki, akşam yemeğinde ya da öğle yemeğinde görüştükten sonra ne yapacaksın?"

"Seninle takılmak..."

"Oh, evlat. Senin yaşındaki biri benim gibi yaşlı bir adamla takılmak istemez. Burada senin için pek bir şey yok."

uyumaktan ve havuzda yüzmekten başka ne yapabilirim ki?" "Bu iyi olur."

"Seni sıkıntıdan kurtaracağım. Bir sonraki yağmur çekini kullanacağıma söz veriyorum. Seni seviyorum oğlum. Gitmem gerek!"

Everett cevap vermeden telefonu kapatıyor.

"Bir dahaki sefere burada olacağını söyledi." Her kelimesini duymamışım gibi davranıyor.

Yüzünden düşen gözyaşlarından bahsetmiyorum.

"Annen hâlâ ayın son Pazar günü çürümüş odun yakıyor mu?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Sence şimdi başlasak umurunda olur mu?"

"Muhtemelen umursamaz."

Bahçeye doğru yürüyoruz ve o soyunuyor, ceketini ve beresini alevlerin içine atıyor.

Dergileri teker teker yakar. Babası bir daha hiç aramaz.

Everett de onu hiç aramıyor.

ON

Everett

Birkaç gün sonra

"A Kız mı yoksa erkek mi doğuracaksınız?" Carmen ve ben ana odaya girerken iç mimar sordu Üst katta.

"Henüz hamile değiliz." Carmen bir elini göğsüme bastırdı. "Burası sadece çocuk odasının olmasını istediğimiz yer. Değil mi Everett?"

"Doğru."

"Ah, anlıyorum." Tasarımcı gülümsedi ve odanın sonuna doğru ilerleyerek pencereleri açtı. "Bu harika alanla tamamen çalışabilirim ve bence şimdilik nötr renklerle devam etmeliyiz. Düğünden sonra ve bebek beklediğinizde, uygun gördüğünüz renkleri ekleyebiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa harika geliyor!"

"Siz ikiniz dolabın sürgülü ahır kapılarını tutmak ister misiniz?"

"Hayatta olmaz." Carmen beni bıraktı. "Değiştirmemiz gereken diğer şeylerden bahsetmişken, merak ediyorduk da

Ŗu duvarı yıktıktan sonra bize özel bir sandalye al. Size bazı örnekler göstereyim..."

KonuŖmalarını duymazdan geldim ve Carmen'in bu sabah pencere kenarına koyduğu adaçayı yeŖili çıngırağı elime aldım.

Çocukluğumdan sakladığım birkaç Ŗeyden biriydi, paylaŖtığımız seyrek çerçevelerde babamla birlikte resmedildiğim bir oyuncak.

Dahlia onu saklamamda, sık sık hayalini kurduğumuz çocuğumuza aktarmamda ısrar eden kiŖiydi, ama-

Hay sikeyim. Bu dŖnceyi durdurdum. Eads River'da kalmamıza gerek olmayabilir.

"Bay Anderson?" Elinde balonlar ve iek vazolarıyla bir kurye önüme ıktı. "Size ve müstakbel eŖinize bir teslimatım var."

"Onları buraya getirebilirsin, ben de fotoğraflarını çekebilirim!" Carmen odanın diğer tarafından bağırdı.

"Ben sadece notları alacağım," dedim.

O da mecburen onları koparıp bana uzattı.

Hepsi imzasızdı, tatlı ama genel ifadeler kullanıyorlardı. "YaklaŖan evliliğiniz için tebrikler, "Haberleri yeni duydum!" "Sonsuza dek sürsün!"

Dahlia'nın annesinin bunları sakinlere nasıl sık sık gönderdiğini hatırladım, bu yüzden bunların ondan geldiğini biliyordum. Dahlia'nın aksine, bir yetiŖkin gibi davranıyordu.

"Bayan Kate'e selamlarımı iletir misiniz lütfen?" Kuryeye söyledim. "Ona düğünümde benim için bir dans ayırmasını söyle."

"İsterdim, ama..." Yüzü soldu.

"Yapamam." "Neden yapamazsın?"

"nk Bayan Foster haftalar önce öldü," dedi. "Bunları o göndermedi. Notlar New York'taki eski Ŗirketinizden gelmiŖ ama kiŖiselleŖtirmemiŖler."

"Dahlia'nın annesi öldü m?" Söylediği baŖka hiçbir Ŗeyi duymadım. "Neyden?"

"Yıllardır mücadele ettiği şeyin aynısı," dedi. "O zaman buradaydın."

"Onu dört kez yendi."

"Beşı geçemezdi." Sesi çatallaştı. "Ailesine taziyelerinizi iletelim mi?"

"Hayır, I...." Sözlerine inanamıyordum, Dahlia'nın bundan bana neden bahsetmediğini anlayamıyordum.

"Bana bahçeyi şimdi kimin işlettiğini söyle. Kime bıraktı?"

"Hadi Everett." Doğrudan bana baktı. "Sence kim?"

ON BİR

Dahlia

"H Yardım edin! Acil bir sipariş vermem gerekiyor!" Yaşlı bir adam kapanıştan yarım saat önce tezgâha koştu zaman. "Eski karıma bir an önce çiçek almalıyım."

"Doğru yerdesiniz." Bir kalem çıkardım. "Siparişe bir not eklemek ister misiniz?"

"Evet." Başını salladı. "Şöyle yazmalı: 'Sevgili Farrah, bugün bunları gördüm ve aklıma sen geldin... Umarım mutsuzsundur, seni huysuz suratlı, kuru mızımız sürtük.'"

"Um... Efendim, sanmıyorum-"

"Çiçekler için, bana ölüme yakın bir buket vermeni istiyorum."

"Biz ölü çiçek satmıyoruz, efendim."

"Peki ya bunlar?" Hata kutusundakileri işaret etti. "Bunlar oldukça kötü görünüyor."

"Bu yüzden satışta değiller." "Yani, onları bana veremez misin?"

"Onlarla ne yapmaya çalıştığınızı bildiğimden, hayır."

"Oh, tamam." Önce bana, sonra kutuya baktı.

Başka bir şey söylemeden tezgâhın üzerinden atladı ve kutuyu kapıldığı gibi bir düzine yarı ölü karanfille dükkândan çıktı.

Bunu eve gitme zamanının geldiğine dair bir işaret olarak aldım.

Kasayı kapattıktan sonra gece fiskiyelerini zamanlayıcılara ayarladım ve kapıyı kilitlemek için dışarı çıktım.

"Bu gece erken mi kapatıyorsunuz?" dedi arkadan derinden gelen bir ses.

Her yerde tanıyabileceğim bir sestti, hala en iyi anılarımın peşini bırakmayan bir ses.

Everett'i görmek için arkamı döndüm. Yeni Everett.

Siyah saçları artık biraz daha uzundu ama her bir teli mükemmel bir şekilde toplanmıştı ve kapak yıldızı olmaya layık bir yönetici gibi yüzüne dökülüyordu. Yontulmuş çenesinde hafif bir kirli sakal vardı ve çok daha olgun görünmesine rağmen, gök rengi gözbebekleri hala ilk tanıştığımız zamanki kadar genç görünüyordu.

"Sorumu tekrarlamama gerek var mı?" diye sordu.

"Sizi duydum, efendim." Başka tarafa baktım. "Evet, erken kapatıyoruz çünkü gitmem gereken bir yer var." Kapıyı kilitledim ve yanından geçip gittim.

"Bekle bir saniye, Dahlia." Beni takip etti.

"Dahlia?" Hızımı artırıp arabama doğru koşmaya başladım.

Direksiyonun arkasına geçerek kapıyı kapatmaya çalıştım ama o kolu tuttu ve açık tuttu.

"Ne istiyorsun Everett?" Kalbim bir tepkiyle bana ihanet etti. "Gelecek yılki büyük gününü mahvetmek için gelmeyeceğime dair sözlü bir söz mü? Gelmeyeceğim, tamam mı?"

"Bugün annenle ilgili haberleri yeni duydum," dedi. "Hiçbir fikrim yoktu Dahlia. Çok üzgünüm..."

"Oh, um, tamam." Başımı salladım. Hâlâ birinin sempatisine nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

"Sorun değil" deyip konuyu değiştirmem mi gerekiyordu? Evren uzaklaşmam için uygun bir bahaneyle araya girene kadar sessiz mi kalmalıydım?

"Annem bana eski arkadaşlarından birinin öldüğünü söyledi ama bunun senin annen olduğunu anlamadım," dedi. "Bunu yüksek sesle söylemeye dayanabileceğini sanmıyorum, çünkü dün onunla konuştum ve sanki birlikte çay içmişler gibi anlattı."

"Her gün öğlen gelip göletteki yerlerine oturuyor, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi." Gözlerimin dolduğunu hissettim ama düşmelerine izin vermemeye çalıştım. "O yıl Noel'de onlara aldığımız pembe ve sarı kupaları hâlâ kullanıyorlar."

"Oğlum kızıyla mı çıkıyor?" ve "Kızım oğluyla mı evlenecek?" diyenler."

"Evet." Gözyaşlarım serbest kaldı ve yanaklarımdan süzüldü. "Seni bu akşam yemeğe götürmek istiyorum," dedi. "Eğer bu
Tamam."

"Öyle değil." Yüzümü sildim. "Az önce sana önemli bir yere gitmem gerektiğini söyledim."

"Sana inanmıyorum." Gözlerimin içine baktı, beni rahatlıkla okudu. "Bence aklıktan ölüyorsun ve bir arkadaşına ihtiyacın var."

"Kısa süreli hafıza kaybı mı yaşıyorsun?" Tersledim. "Bana gönderdiğin son kaba e-postayı hatırlamıyor musun?"

"Hâlâ gönderdiğim kutuda kayıtlı." Gülümseme cüretini gösterdi. "Her kelimesinde ciddiydim."

"Öyleyse eve gidip huzur içinde bir fincan Ramen eriştesi yememe izin verin," dedim.

"Gitmen gereken önemli bir yer olduğunu sanıyordum."

"Tamam, beni yakaladın." Omuz silktim. "Seninle yemeğe çıkacağım Everett Anderson, ama sadece üç şartla."

"Dinliyorum."

"Bir, birlikte sadece bir saat geçireceğiz. Buna restorana gitmek için geçen süre de dahil."

"İyi fikir."

"İki, nişanlın, nişanlın ya da düğünün hakkında tek kelime duymak istemiyorum."

"Mektuplarında tüm bu şeyler hakkında yeterince şey söyledin."

"Üç, en pahalı yemeği, en iyi şarabı ve şefin en iyi tatlısını sipariş edeceğim ve hepsini sen ödeyeceksin. Anlaştık mı?"

"Duruma
göre
değişir."

"Neye
bağlı?"

"Bugünlerde içkiyle nasıl başa çıkacağını biliyor
m u s u n , yoksa hala iki kadehten sonra çakırkeyif mi
oluyorsun?"

"Keder tahammül sınırlarımı epey zorladı," dedim. "Artık günde altı taneye kadar dayanabiliyorum."

"Bildiğim iyi oldu, ama güvende olmak için ben süreceğim." Arabadan inmeme yardım etti. "Şimdi zamanlayıcımızı başlatacağım."

ON BİR BUÇUK

Dahlia

H Bir kadının karşımda oturan adamın mükemmelliğini nasıl aldatabileceği sonsuza dek bir sır olarak kalacaktı.

Mükemmel bir rüya hayatını ulaşılamaz bir fanteziyle aldatmak ya da dünyayı avuçlarınızın içine alıp bir anlık yeryüzü görüşüne değişmek gibi bir his olmalıydı.

O zaman bunu neden yaptın? Bu çirkin düşünce başını kaldırdı ve ben onu uzaklaştırdım.

"Lumen's Cafe'ye hoş geldiniz," dedi ev sahibi masamızın önüne geldiğinde. "Akşam yemeği için bize katılmanızdan onur duyuyoruz ve-Hey! İkinizi tanıyorum! Benim, Harrison Daniels!"

Başımı yana eğdim, tanıma kıvılcımı çakmaya çalışıyordum. Everett de sanki bağlantıyı kurmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Eads Nehri'nin yeniden birleşmeyeceğini umarak bilerek bir sonraki ilçeye gitmiştik.

"İkiniz de benden bir üst sınıftaydınız ama vay be!" Aramıza baktı. "Harika görünüyorsun! İnanamıyorum.

Hala birlikteyiz!"

"Birlikte değiliz," dedik hep bir ağızdan. "Ha?"

"O evleniyor." "Ben evleniyorum," diye bir kez daha hep bir ağızdan konuştuk.

"Oh, şey, uh..." Gözlerini kırptırdı. "Sizi gördüğüme sevindim. Görevli sunucunuz hemen yanınızda olacak."

"Kardeşlerin bugünlerde nerede?" Everett hiç vakit kaybetmeden konuyu değiştirdi.

"İkisi de kurumsal dünyaya adım attı," dedim. "Adam borsacı, kadın da bir serbest yatırım fonunun muhasebesini yapıyor."

"Bu durumda, bana resmen bir özür borçlusun." "Ne için?"

"Sana bunun olacağını söylemiştim." Bardağını kaldırdı. "Annenle baban üniversitedeyken onları spora ve sanata yönlendirmek için onca para harcadı ama Spencer ve Amy ne yapacaklarını bilemez hale geldiler."

"İkisi de mezun olduktan iki yıl sonra evlendiler. Buna inanabiliyor musun?"

"Yapabilirim." Gülümsedi. "Dur tahmin edeyim. Spencer kendisinden çok daha genç ve çalışmak istemeyen bir sarışınla birlikte."

"O çok başarılı bir influencer," dedim. "Bana yeni bir şampuan denetti. Aslında oldukça harika."

"Peki ya Amy?"

"Tıpkı Gertrude Teyze'nin kocasına benzeyen bir adamla evlendi."

"Yani, o bir aptal mı?"

"Evet, bence o ve G. Amca çok daha iyi bir ikili. Her gece telefonda konuşuyorlar."

İkimiz de güldük.

Sunucumuz iki salata koydu ve masanın benim tarafıma bir not yerleştirdi.

En içten taziyelerimi sunarım, Tatlı Dahlia.

Anneniz sayesinde bu restoranın önünde en güzel gül ve
ortanca fidanları var.

Ayrıca bu yüzden hiçbir zaman yeni orta süsleri için para
ödemek zorunda kalmadım.

Bu gece yemeğiniz benden ve varlığınızla bizi
onurlandırmayı seçtiğinizde de öyle kalacaktır.

Sevgiler,
Şef Lumen

S İçimde yükselen bir yumruyla masamızın üzerindeki
parlak orta süsüne baktım. Geldiğimizde dokunmayı
bile düşünmemiştim çünkü tüm yapraklar o kadar
kabarık görünüyordu ki
ve sahte olduklarını düşündüğüm ışık.

Işık saçan ortancalardan birini kopardım ve sapını
parmaklarımın arasında yuvarladım.

Everett yumuşak bir sesle, "Annenin bahçeyi sana
bırakması çok mantıklı," dedi. "Başka birine bıraksaydı çok
şaşıırırdım."

"Bu bir iğneleme, değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayatının çoğunu
onunla birlikte çalışarak geçirdin."

"İsteyerek değil."

"Spencer başka bir şey yapmak için uygun bir bahane
bulana kadar bir saatten fazla dayanamadı," dedi, "ve kız
kardeşin ne zaman bir böcek görse ağladı."

"Ya da bir solucan." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedim.
"Gerçekten de bitkileri sulamak yerine böcekleri
yıkadığımızı sanıyordu. Muhtemelen hâlâ öyle
düşünüyordur."

"Aynen öyle." Gülümsedi. "Bitki isimlerinin ardındaki
tüm incelikleri öğrenme zahmetine hiç girmemiş olabilirsin,
ama biraz düşünürsen, en iyileriyle birlikte nasıl aranjman
yapılacağını, başların nasıl kesileceğini ve budama
yapılacağını biliyorsun."

"Bu terimleri bildiğine inanamıyorum."

"Onları bana sen öğrettin."

Sessizlik.

Şef Lumen masamıza yaklaştı ve bir şişe birinci sınıf şarapla birlikte tabaklarımızı yerleştirdi. Sonra kaybolmadan önce sol elimi dudaklarına götürüp öptü.

"Seninle en son akşam yemeğine oturduğumda beni terk etmiştin." Everett eline bir çatal aldı. "O zamandan beri gece geç saatlerde bir restoranda toplantı yapmadım."

"Lütfen yemeği mahvetme." Ona ters ters baktım. "Bu konu hakkında konuşmayacağımıza söz vermiştin."

"Kaydı."

"Bu durumda, kaymama izin verin." Bunun bir kaza olduğuna inanmayı reddettim. "Sana asla incindiğini görmek istemediğimi söylediğim ve senin de bana inandığın günleri hatırlıyorum. Uzun zamandır tanımadığın biriyle nişanlanmanın bazı şeyleri değiştirmesi ne tuhaf..."

Sessizlik.

"Yeterince adil." Tabağımı işaret etti. "Ne zamandan beri avokado yiyorsun?"

"İstemiyorum. Spesiyal siparişi verdiğinde senin için aldım ve üstüne biraz istemedin."

"Teşekkür ederim."

"Burada hâlâ yan tarafta vermediklerine inanamıyorum," dedim. "Şef Lumen menüsünde kimse için değişiklik yapmayı reddediyor."

"Annelerimiz hariç." "Yani, diğer anneler hariç," diye yine hep bir ağızdan konuştuk.

Şarabı paylaştık ve yemeğimizin geri kalanını sessizce yedik.

* * *

Kararlaştırdığımız saatin bitmesine tam sekiz dakika kala, Everett daireme girerken beni göğsüne bastırdı.

"Sanırım alkol söz konusu olduğunda limitim dört olabilir." Kekeleydim.

"Hâlâ iki olduğuna eminim." İçini çekti ve ışıkları yaktı. "Yatak odan nerede, Dahlia?"

"Görmene izin vermeyeceğim." Mırıldandım. "Beni oraya koy. Kanepeye."

"Buket ambalaj kağıdıyla kaplı." "Üstünde uyuyacağım."

"Tamam." Kolunu belimden kurtardı, beni omzunun üzerinden kaldırdı ve koridorun sonuna kadar taşıdı.

"Kanepe." O kapıdan kapıya geçerken ben sızlandım.

"Arkanı dön ve beni kanepeye yatır..."

Soldaki son kapıya varana kadar beni görmezden geldi.

Beni yatağa taşıdı, yorganı geri çekti ve ben altına girene kadar bekledi.

Lambanın ışığını yaktı ve sonra uzaklaştı.

Gidiyor sandım ama elinde bir bardak suyla döndü.

"Teşekkür ederim," dedim. "Akşam yemeği iyi bir fikirdi. Gerçekten çok acıkmıştım."

"Ben farkında." O sat üzerinde ve kenar .
benim Bardaktaki her damlayı yudumlayana kadar beni izledi.

"Bugünlerde yeni biriyle mi görüşüyorsun?" diye sordu.

"Artık görüşmüyorum. Ciddi olacağımızı sanıyordum, ama sonra doğum gününde beni terk etti."

"Akıllı başında bir adam bunu neden yapsın ki?"

"Hayatta daha istikrarlı biriyle birlikte olması gerektiğini iddia etti. Vizyonu olan ve geleceği için sağlam planları olan biriyle."

"İlk buluşmadan sonra onun sen olmadığını anlamalıydı."

"Ben de öyle dedim." Alay ettim. "Sanki bunu nasıl görmez? Bunu biliyordun."

"Çünkü ben senin en iyi arkadaşındım."

"Erkek arkadaş. Sen benim erkek arkadaşımydın." Durakladım. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Ayık değilsin, yani hayır." Yastığımı düzeltti.

"Uyumalısın."

"İlişkimiz bittiğinden beri birçok erkekle çıktım-"

"Her şeyi sen bitirdin Dahlia."

"Doğru, şey..." Bunu kendime saklayamazdım. "Onları hep seninle kıyaslıyorum ve bu çok canımı acıtıyor çünkü hiçbir zaman birbirlerine denk gelmiyorlar ve ben hep yetiniyorum, anlıyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Beni eskisi gibi öpmüyorlar, beni dinlemiyorlar ya da ağladığımda koşarak geliyorlar ve ne zaman sebepsiz yere rastgele mektuplar ya da çiçekler gibi eğlenceli küçük şeyler önermeye çalışsam, sanki..." Kendimi durdurdum. "Yemek için çok teşekkür ederim Everett. Buna ihtiyacım vardı."

"Seni ilk gördüğüm gün ne kadar güzelsen şimdi de o kadar güzelsin," dedi. "Konu bu olduğunda listemde her zaman bir numara olacaksın."

Gözlerim büyüdü ve konuyu değiştirmek için acele ettim. "Şef Lumen'in tüm yemeklerinden gerçekten keyif aldım."

"Gülümsemen artık farklı. Sanki bir saniye bile mutlu olmaktan korkuyorsun."

"Ve çikolatalı musunun havuç sosuyla bu kadar lezzetli olacağını hiç düşünmemiştim."

"Benimle taşak geçmeyi bırak, Dahlia."

"Evlenmek üzere nişanlandın. Seni odakta tutmaya çalışıyorum."

"Carmen'in beni aldattığına gerçekten inanıyor musun?" "Sanırım çenemi kapalı tutmalıydım."

"Soruma cevap ver."

"Bu konuda konuşmamaya karar vermiştik."

"Biz de sonsuza dek birlikte olmak için anlaşmıştık ama sen bu konudaki kuralları da değiştirdin." Öne doğru eğildi. "Soruma cevap ver."

Şu anda dudakları benimkilere o kadar yakındı ki ikimizden biri bir santim kıpırdasa ya da biraz daha sert nefes alsa dudakları birbirine değecekti.

Belki, sadece belki.

"İyi geceler, Dahlia." Aniden geri çekildi. "Umarım sabah kendini daha iyi hissedersin."

"Hoşça kal Everett," dedim. "Umarım Carmen seni mutlu eder."

BÜYÜME SEZONU

O ZAMANLAR

Dahlia

S unday haftanın en güzel günüdür, en çok iple çektiğim gecedir çünkü Everett her zaman beşten biraz sonra gelir ve son açık hava işimi bitirmeme yardım eder. görevler.

Annem istediği kadar kalmasına ve hatta "ikiniz de verandada kaldığınız sürece" geceyi geçirmesine izin veriyor.

Bu yüzden genellikle odama gitmeden önce onun uykuya dalmasını bekleriz. Gün doğmadan verandaya döneriz.

Öpücükleri dizlerimin bağını çözmekte ve beni daha fazlası için çaresiz bırakmakta asla başarısız olmuyor, ama ne zaman denizden çok uzaklaşsak gemiyi terk ediyorum.

Bu gece, parmaklarını saçlarımda gezdirip dudaklarımı öperken onun kucağında oturuyorum.

Aleti kalçamda sertleşiyor ve bana sürtündüğünü hissedebiliyorum çünkü onun büyük boy tişörtlerinden birini giyiyorum ve altımda hiçbir şey yok.

Beni hemen şimdi, burada almasına izin vermek benim için çok kolay olurdu.

Elini yan tarafıma, gıdıklandığımı bildiği noktaya bastırırken kahkahalarımı tutmakta zorlanıyorum.

Gülümseyerek geri çekiliyor. "Neden bu kadar gerginsin?" "Hiç gergin değilim." Omuz silkiyorum.

"Söz veriyorum."

Bana boş boş bakıyor.

"Tamam. Tamam." Kucağından iniyorum. "Sana özel bir şey söyleyebilir miyim?"

"Her zaman."

"Bana bir saniye ver." Banyoya koştum ve yüzüme su çarptım.

Yansımam boynumda ve şişmiş dudaklarımda bıraktığı koyu kırmızı izleri ortaya çıkarıyor.

Daha önce başka kızlarla yattığını biliyorum ve seks yapmak için onu bir yıldan fazla bekletmediklerini varsayıyorum, bu yüzden... Beni beklemeye devam edip etmeyeceğini bilmiyorum.

Nefes al Dahlia, nefes al.

Yatak odasına dönmeden önce yüzümü bir kez daha yıkıyorum.

Everett gömleğini çıkardı ama kot pantolonu hâlâ sandalyemin üzerinde duruyor. Külotunu düzeltiyor ama hâlâ sikinin izini görebiliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet." İç çekiyorum. "'Kişisel bir şey' hakkında, daha önce hiç seks yapmadım."

"Gerçekten mi? Şok oldum." "Şok mu oldun?"

"Tabii ki hayır." Gülümsüyor. "Bu oldukça açık."

"Oh..." Yanaklarım kızardı. "Bu gece seninle yapmak istediğimi söylediğim için özür dilerim, çünkü istiyorum, gerçekten istiyorum, ama..."

"Tamam, hayır." Düşüncemin ortasında rotamı değiştirdim. "Bunu diğer kızlarla yaptığında, onlara ne yapmak üzere olduğunu anlattın mı? Klinik olarak değil, çünkü ne olduğunu biliyorum, ama belki-"

"Shhhh." Cümlesinin ortasında dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Sen bir tanesin Dahlia, ve ben daha önce hiç bir

Senin gibi bir kız. Geçmişteki kız arkadaşlarımın hiçbirine karşı bir şey hissetmedim, bu yüzden sen hazır olana kadar bekleyebilirim. Söz veriyorum."

"Ya bu kırk yaşına kadar olmayacaksa?"

"O zamana kadar yumurtalarını dondurmanı hatırlatırım." Homurdanıyorum ve beni tekrar öpüyor.

"Buraya gel." Elimi tutuyor ve beni aşağıya, mutfağa götürüyor. "Ne yemek istersin?"

"Kolay yumurta."

"Hmmm." Çantasından bir kap çıkarır. Açtığında olgunlaşmış bir çilek bitkisi görür ve tüm meyveleri koparır.

"Annemin sana verdiklerine devam ediyor musun?"

"Evet." Başını sallıyor. "Annemle babam, annemle babamın artık dükkândan alamıyorum. Hatırlat da bir dahaki gelişinde sana arka bahçemizde kaç tane yetiştiğini göstereyim."

"Yapacağım."

Bana bir sandalye çekiyor ve ben ona başka bir şey soramadan, konuşmak üzere olmadığımızı açıkça belirtiyor.

Yemek pişirirken bana bakıyor, dudaklarını yalıyor ve yumurta yerine krep yaparken parmaklarındaki ıslak hamuru emiyor.

Porsiyonumun üzerine tereyağı sürdükten sonra bir pipet alıyor ve en büyük çileğin içine sokup çıkarıyor. Sonra, deliği krem şanti ile dolduruyor.

Gülümseyip karşıma oturmadan önce kendisi için bir tabak hazırlıyor.

"Tamam," dedim. "Şimdi seks yapmak istiyorum."

"Yemeğini yemelisin." Krepinin yarısını ağzına tıktırıyor. "Şurubu uzat."

"Ben ciddiylim."

"Şurubu geçirme konusunda mı?"

"Hayır." Ona doğru kaydurdım. "Seks yapmak hakkında." "Biliyorum."

"O zaman yukarı çıkıp yapalım mı?"

"Hayır."

Kafam karışmış bir şekilde bitirmesini izliyorum.

Tek kelime etmeden tabaklarımızı aldı ve lavaboya koydu.

Sonra beni belimden **t u t u p** kaldırıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. "Kapılar kilitli mi?" diye fısıldıyor.

"Evet."

"Güzel." Tişörtümün eteklerini kaldırıyor, göğüslerim ortaya çıkana kadar nazikçe yuvarlıyor.

Ağzını sol meme ucuma bastırıp dudaklarının arasında emiyor ve sağ meme ucumu eliyle okşuyor.

Dilini tenime değdirirken nefes alışım yavaşlıyor; meme ucum yumuşak saldırısı altında sertleşiyor. Ritmini diğer tarafta da tekrarlıyor ve sonra öpücüklerini yavaşça kalçalarımın kadar takip ediyor.

"Seni önce burada öpmeliydim," diye fısıldıyor.

Başını bacaklarımın arasına gömüp ağzını amıma dayamadan önce 'burası' neresi diye sormama fırsat vermiyor.

Dili daha önce hiç hissetmediğim bir ritimle dans ederken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Klitorisime yaklaştığında nefesim kesiliyor. Başparmağını klitorisime sürterken gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor ve inlemekten kendimi alamıyorum.

Saçlarından bir tutam tutarak onu yavaşlatmaya, hızını değiştirmeye çalışıyorum ama reddediyor.

Hırlayarak bacaklarımı tahtanın üstüne bastırıyor, böylece ondan kaçamıyor ya da onu kontrol edemiyorum ve alışılmadık bir zevk oluşmaya başlıyor...

Her tarafımda sıcaklık yanıp sönüyor ve yoğunluğun sınırındayım, çok yakınlık, ama ağzını ayırıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve prezervatifi açtığını görüyorum.

Aletini çıkarırken ona bakıyorum. Elimi tutuyor ve kendi elini üzerine sarıyor, sertleşirken sikini okşuyor.

Onu geri iterek tezgahdan aşağı atlıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Eğilip ağzımı sonuna kadar aarak ve onu dudaklarımın arasında yutarak cevap veriyorum.

Onu daha da derine e k i y o r u m , kalınlığı boğazımın arkasına earttığında neredeyse oğürüyorum.

Başım aşağı yukarı sallanıyor, nefesi hızlanıyor ama bitirmeme izin vermiyor.

Beni nazıkçe geri iterek kalçalarımın tutuyor ve kıcımı tezgâha döndürüyor.

Prezervatifi taktıktan sonra beni granitin kenarına oturtuyor.

"Bacaklarını belime dola."

Kabul ediyorum ve santim santim içime kayıyor, beni geriyor, tam olarak tarif edemediğim bir şekilde dolduruyor.

"Seni incitiyor muyum?" diye sorar. "Hayır..."

Bana biraz daha sokuluyor, ben de tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

"Emin misin Dahlia?" Boynumu öpüyor.

"Evet..."

Beni gergin bir şekilde tutuyor ve yavaşça önce geriye, sonra da üzerine itiyor, tekrar ve tekrar, her adımda bana kendi zevk ve öpücük markasının ilk dozunu sunuyor.

Beni daha da derine ekerken dudaklarımın "Seni seviyorum" sözcükleri dökölüyor.

Çığlıklarımı bastırmak için eliyle ağzımı kapatıyor ve kendi doruk noktasına ulaştığında tenime doğru fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum Dahlia..."

ON İKİ

Dahlia

Akşam yemeğinden birkaç gün sonra

"W "Bu kadar abartılı cinsiyet açıklama partileri ne zaman moda oldu?" Mavi bir papatya çelenginin ucunu tuttum.

"Duyguyu anlıyorum ama insanların buna gerçekten binlerce dolar harcaması gerekiyor mu?"

"Şşşt! Kapa çeneni!" Events R' Us yöneticisi merdivenimin altından ellerini salladı. "Dekorasyon yapmak için buradasın, müşterilerin paralarını bana verme konusunda fikirlerini değiştirmelerini sağlamak için değil."

Güldüm. "Peki. Bana şu bağlama kutusunu atar mısın?"

O da kabul etti. "Kurulum ekibindeki herkes için pizza ve çörek alacağım. Tercihiniz var mı?"

"Pepperoni, lütfen."

"Güzel." Telefonunu eline aldı. "Hemen döneceğim."

Bağlama kutusunun boş olduğunu fark etmeden önce çelenk üzerine daha fazla çiçek ilmekledim.

İç çekerek merdivenden indim ve dışarı çıkıp arabama yöneldim.

Garip bir nedenden ötürü, dar pembe elbiseli bir kadın yolcu tarafına yaslanmıştı.

"Affedersiniz?" Boğazımı temizledim. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Duruma göre değişir." Döndü ve ben de geri çekildim.

"Merhaba, Dahlia Foster." Everette'in nişanlısı bana ters ters baktı.

"Eads River'daki bu güzel günde nasılsın?"

Hiçbir şey söylemedim.

Bugün beni nasıl bulabildiğinden emin değildim.

"Tamam o zaman." Omuz silkti. "Ben olsam konuşmak istemezdim.

Ben de senin yerinde olsaydım, bu yüzden bunu çabuk yapacağım."

"Buraya nişanlımın yakasından düşmeni söylemeye geldim." Sol elindeki devasa pırlantayı esnetti. "Memleketindeki hayata alışmaya çalıştığını biliyorum ama bu senin Hallmark filmi romantizmi yaşama şansın değil. O benim ve alındı. Şansın vardı ve sen çantayı elinden kaçırdın."

"Yani beni düğününüzün çiçekleri hakkında konuşmak için takip etmediniz?" Sidik yarıştırmakla ilgilenmiyordum. "Satış ekibimizin mesaisi yarım saat sonra başlıyor ama erken müsait olan biri var mı diye bakabilirim."

"Everett'le çıkmıştın - benim Everett'imle, siz ikiniz lisedeyken," diye devam etti. "Lise. Okul. Uzun süre birlikteymişsiniz ve duyduğuma göre çok tatlı bir ilişkiniz varmış."

"Merhaba, Dahlia?" Kaşını kaldırdı. "Seninle konuşuyorum. Cevap verecek misin?"

"Gerçekleri söylüyorsunuz," dedim. "Henüz bir soru duymadım."

"Peki, tamam." Gözlerini kıstı. "Lisede ve bir sonraki ilçedeki üniversitede onunla çıktın, değil mi?"

"Ben yaptım."

"Artık lisede ya da üniversitede değilsin, o da değil," dedi. "Burası gerçek dünya ve

sonuçları ve yansımaları vardır. Birisi kendisine ait olmayan bir şeyi almaya çalıştığında insanlar zarar görebilir."

"Söz konusu ilişkiler olduğunda insanlar pek çok şekilde incinir..."

"Bu da ne demek şimdi?" "Sen söyle."

Sessizlik.

"Dahlia, düğünüm için düzenlemeler yapması için senin küçük bahçeni tutmamın tek nedeni-"

"Otuz iki dönüm hiç de az değil."

"Sözümü kesmeyi bırak." Tısladı. "Düğünümün çiçekleriyle ilgileniyor olmanızın tek nedeni yerel alışverişe inanmam. Çünkü sana sempati duyuyorum."

"Beni kovmadınız çünkü kovamazsınız." Artık canıma tak etmişti. "Düğün organizatörünüzle yirmi beş yıllık özel bir sözleşmemiz var çünkü biz en iyinin de iyisiyiz ve bunu herkes biliyor. Ama onu aramamı isterseniz, bu anlaşmayı bir kereliğine bozmaktan ve düğününüzle başka bir çiçek şirketinin ilgilenmesine izin vermekten mutluluk duyarım."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bu arada, tedarik etmeye ve yetiştirmeye başladığımız binlerce zambak için para iadesi alamayacaksınız ve başka bir düzenleme tarzı seçmeniz gerekecek. Çok övdüğünüz bir tanesinin telif hakkı anneme ait..."

Dudaklarını büzdü ve iğrenç yüzüğünü son bir kez daha bükte.

Sonra da çekip gitti.

ON ÜÇ

Everett

CARMEN

Evlilik öncesi danışmanımıza BAYILIYORUM.

Son birkaç aydır benimle birlikte "evlenene kadar seks yok" planını uyguladığınız için çok mutluyum!

Sen gerçekten benim için doğru kişisin :-) Grup smokin provanızın nasıl geçtiğini sonra anlatırsınız!

"W "Smokinlerimizi bu kadar erken giymek zorunda mıyız?" Leo sordu. "Ya iki düğün arasında yirmi kilo alırsam?"

şimdi ve düğün?"

"Bunun için ayarlamalar yapacağız, efendim." Terzilerden biri ona gülümsedi. "Bu daha çok doğru vücut tipini ve tarzını oturtmakla ilgili."

Diğer sağdıçlar güldü. Ben bir şey demedim.

Tek düşünebildiğim Dahlia ile geçen akşamki yemek ve bana sarhoşken söylediği şeylerdi. Carmen'in beni aldattığını sorduğumda gözlerindeki bakış.

Onu hâlâ rahatlıkla okuyabiliyordum - çözülmemiş duyguların benimkiler gibi onun dilinin altında da hapsoldüğünü anlayabiliyordum - ve artık Carmen'le arasını sebepsiz yere bozmaya çalıştığına inanmıyordum.

Yine de bana o ilk e-postayı göndermesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

"Hey uh..." Leo boğazını temizledi. "Everett'le bu odayı bir süreliğine kendimize ayırabilir miyiz?"

Terziler etek uçlarına son işaretleri koydu ve sağdıçlar yavaşça koridora dizildi.

Leo kapılar kapanana kadar bekledi ve ardından bitişikteki bir odaya girmemi işaret etti.

"Hızlı bir soru." Kollarını kavuşturdu. "Diğer sağdıçlar da kim?"

Gülümsedim. "Carmen'in kardeşleri ve kuzenleri. Kendisinin on üç nedimesi ve iki nedimesi varken benim sadece bir sağdıçım olmasının tuhaf görüneceğini düşündü."

"Onu gerçekten seviyor olmalısın." "Seviyorum."

"O zaman neden öyle davranmıyorsun?"

"Ha?" I çapraz benim Silahlar. "Ne vardır sen ne hakkında konuşuyorsun?"

"Herkes bütün gün gülüp şakalaştı ve sen taş kurbağası gibi davrandın."

"Önemli bir şey değil.

Sadece çıktım." "Korkuyor musun?"

"Hayır."

"O zaman hile mi yapıyorsun?"

"Sana beni psikanaliz etmeyi bırakmanı söylemiştim."

"Çünkü eğer hile yapıyorsan, en iyi arkadaşın olsun ya da olmasın, seni parçalara ayırmak zorunda kalacağım."

"Değilim ama biri bana Carmen'in beni aldatabileceğini söyledi."

"Peki, bunu araştırması için birine para ödeyin ve y a n ı l d ı k l a r ı n d a şükredin ve yola devam edin."

"Sence öyle değil mi?"

"Onu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum." Omuz silkti.

"Yap

Öyle mi
düşünüyor
sun?"

"Hayır."

"Mükemmel. İçgüdülerinizi dinleyin ama yine de emin olmak için araştırın. Bu arada, bugünkü seansın geri kalanında gülümseyebilir ve onunla evleneceğin için heyecanlıymış gibi davranabilir misin?"

"Tamam."

Kapıya doğru yöneldi ama sonra yavaşça arkasını döndü.

"Kim o 'biri'?" "Ha?"

"Sana Carmen'den bahseden kişi kim?" "Dahlia."

Durakladım. "Muhtemelen kıskançlık ve son-
dakika sabotajı, değil mi?"

Bana baktı.

"Hayatındaki en iyi ilişkiyi mahvettiğini fark ettiği için hayatımı yeniden mahvetmeye çalıştığını söyle."

Ellerini ceplerine soktu.

"Beni daha önce aldattı ve şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu görüyor ve Carmen'le olan ilişkiye şüphe tohumları ekmeye çalışıyor."

Sessizlik.

"Şimdi neden bu kadar sessizsin?" diye sordum. "Bir şey söyle." "Dahlia'yı tanıyorum," dedi. "Neredeyse senin kadar iyi."

O pek çok şey olabilir ama ikimiz de onun asla yalancı olmadığını biliyoruz."

"Peki ya bir dolandırıcı?"

"Sana defalarca söyledim, seni gerçekten aldattığına asla inanmıyorum."

"Hayır, gerçekten. Sen kimin tarafındasın, Leo?"

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu. "Carmen'i takip edelim ve kendi gözlerimizle görelim mi?"

"Ne parlak bir fikir..."

ON DÖRT

Dahlia

Bugün izin istiyorum. Sorun olur mu?

G TEYZE.

Tabii ki öyle. Bu sizin bahçeniz.

Ne demek istediğimi anlıyorsun, G Teyze.

İstediğin kadar zaman ayır, Dahlia. Anlıyorum.

"O Dahlia için sipariş?" Barista bir fincanı tezgâhın kenarına koydu. "Tarçınlı latte, köpüksüz?"

"Bu benim," dedim küçük kalabalığı yararak. Onu aldım ve dışarı çıktım.

Bugün farklı bir şey yapmaya, annem için ağlamadan ya da Everett'i düşünmeden bir gün geçirip geçiremeyeceğimi görmeye çalışıyordum.

Elbette başarısız olmuşum ama ilerleme kaydediyordum.

Yakındaki markete adım attığımda, kendimi ünlülerin dedikodularına boğmaya kararlı bir şekilde dergi reyonuna doğru yürüdüm.

"Dahlia?" dedi tanıdık, yumuşak bir ses solumdan. Dönüp bakmadım.

"Dahlia, sen misin?" Kadın yaklaştı ve ben başımı salladım.

"O ben değilim," dedim. "Beni başka biriyle karıştırıyorsun."

"Hiç sanmıyorum..." Everett'in annesi yüzümü nazikçe kavradı ve beni kendisine doğru çevirdi.

Sonra gözlerimin içine baktı.

"Oğluma seni Blooms and Letters'ın dışında rahatsız etmeyeceğime söz verdim ama bana ihtiyacın olduğunda yanındayım, tamam mı?"

Başımı salladım ve o da beni kucakladı.

"Keşke onun yerine seninle evlenseydi," diye fısıldadı. "O sana ait, Dahlia."

Sözleri beni kırdı - yumuşak hıçkırıkları tetikledi ve sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir süre boyunca bana sarıldı.

Ne olduğunu anlamadan beni eve bırakıyordu.

ON BEŞ

Everett

Leo resmen bir takip görevi için en kötü suç ortağıydı. Üç gün boyunca bu "dava" üzerinde çalışacaktık, sabahları evden çıktığı andan itibaren Carmen'in hareketlerini izleyecektik ve bir şekilde onu boğup cesedini bagajıma kilitlemekten kendimi alıkoyacaktım.

Carmen'in günlük rutini -alışveriş, düğün ve ev planlaması, daha fazla alışveriş için eyalet boyunca araba kullanmak- çimlerin büyümesini izlemek kadar eğlenceliydi ve Leo'nun yorumları bunu daha da çekilmez hale getiriyordu.

"Daha fazla peynirli puf lazım," dedi yolcu koltuğunda arkasına yaslanarak. "Taze peynirli puflar olmadan bugünkü görevime tam olarak odaklanamıyorum."

"Biliyor musun?" Motorumu çalıştırdım. "Sanırım tüm bunlara boşa kürek çekmek diyebilir ve hayatımıza devam edebiliriz."

"Henüz değil," dedi. "Bugün programında iki şey daha var: özel ayakkabı alışverişi ve elbise provası. Heyecan verici kısma şimdi geliyoruz."

"Alay ediyorsun, değil mi?"

"Evet." Güldü. "Bak, eğer Carmen seni aldatıyorsa, ki belki de aldatıyordur, bunu kanıtlamamızın bir yolu yok. Dahlia ona çiçek falan gönderen bir adam yakaladıysa, bu sadece geçmişinden bir pislik olabilir, ama bu bir suç değil."

"İlk ve son kez, Leo-" Ona doğru baktım. "Kimin tarafındasın?"

"Şu anda, hangi taraf beni iyi bir gece uykusuna kavuşturursa."

"Tamam." Saati kontrol ettim. "Arabana geri dönebilirsin. Carmen mağazaya girdiğinde bana haber ver, ben de eve gideyim. Bunu mümkün olan en büyük şekilde telafi etmem gerekebilir."

"Bana bir çek yazarak başlayabilirsin."

"Çık dışarı."

Güldü ve arabadan indi. Kapımı çarparak kapattı ve gözden kayboldu.

Bil diye söylüyorum.

Bilin diye söylüyorum, iddia ettiğiniz her şeyi araştırdım ve...

Aramızda çözülmemiş duygular olduğunu biliyorum. ama geçmişin geçmişte kalması gerekiyor.

Dahlia'ya son bir mesajı nasıl göndereceğimi bulamadım. Yeniden yazarken, sokakta yankılanan tanıdık bir kahkaha duydum.

Dikiz aynamdan baktım ve Carmen'i gördüm.

Elinde daha fazla alışveriş poşeti vardı ve telefonundan bir şeyler izliyordu. Sonra arabamın yanından geçti ve caddenin karşısına geçti.

Onu ben aradım.

"Selam bebeğim," diye cevap verdi. "Hey, ne yapıyorsun?"

"Nashville'de son dakika gezintisi. Temiz havaya ihtiyacım vardı."

"Arkadaş ister misin?"

"Şu andan itibaren buraya ışınlanacak mısın?"
Gülümsedi. "Bu akşam evde görüşürüz. Balayımız için aldığım bu şeyi sana göstermek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim ve aramayı sonlandırdım.

Köşeyi döndü ve ben ekrana bakarak Leo'nun kaçınılmaz aramasını bekledim.

On beş dakika geçmesine rağmen bir uyarı gelmeyince onu aradım.

"Evet?" İlk zil sesinde telefonu açtı.

"Neden beni aramadın?" diye sordum.

"Çünkü ne yazık ki Carmen henüz bu sokağa gelmedi," dedi. "İnanın bana, bir şahin gibi izliyorum."

"Birkaç saniye önce köşeyi döndüğünü gördüm."

"Dostum, Hayır bir var gitti içeride Bu
elbise Alışveriş. Söz veriyorum. Kimse yok.
Onu görüyorum. Gidiyor.

bir arabaya."

"Ne tür bir araba?"

"Bir Mercedes AMG, sanırım, ve..." Sesi kesildi.

"Üzerinde New York etiketi var."

"Takip edecek misin?"

"Senden on adım öndeler," dedi. "Kuzeye doğru gidiyorlar, o tarafa gel ki arabama binebilesin."

Arabayı caddeye çektim ve aklımın başımdan gitmesine izin vermemeye çalıştım.

Carmen beni aldatıyor olsaydı çok üzülürdüm ama Dahlia'nın bana yaptığı kadar yıkılmazdım.

Kendime izin vermezdim.

İLK DON

O ZAMANLAR

Everett

"Mr. Anderson?" Eads Finans'taki patronum kapımdan içeri girdi. "Bir dakikan var mı?"

"Elbette." Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?" "Sizi büyük bir terfi için öneriyorum." "Bunu duymak onur verici, efendim."

"Ne yazık ki bu pozisyon için buradaki küçük yerimizden ayrılmanız ve New York'un kenar mahallelerinden New Jersey'e taşınmanız gerekiyor." Bana bir dosya uzattı. "Taşınma masraflarınızı ödemeye hazırız ve umarım kız arkadaşınız sizi bu işi kabul etmeye ikna eder."

"Onun kararında söz sahibi olduğunu düşündüren nedir?" "Komik." Omzumu okşuyor ve gülüyor. "Al bakalım

Teklifin ince yazılarını okuyup Dahlia'nın ne dediğini bana bildirin. Onunla her zaman konuşmaya hazırım."

"Teşekkür ederim, efendim." Ofisimden çıkmasını bekliyorum ve Dahlia'yı aramak için telefonumu elime alıyorum ama o bana çoktan bir mesaj göndermiş.

DAHLIA

Bugün işten çıktığında benimle Friedman'da yemekte buluşabilir misin?

Bu acil bir durum.

W Friedman'ın yerine vardığımda Dahlia köşedeki bir masada tek başına oturuyordu.

"Selam." Boynunun arkasını öptüm. "Acil durum nedir?"

"Bu büyük bir şey..."

"Eminim." Gülümseyerek karşısına oturuyorum. "Sen iyi misin?"

"Evet." Başını sallıyor ama gözlerindeki acı dolu bakış bunu ele veriyor. Zihinsel olarak takvimi gözden geçiriyorum.

Finalleri geçen haftaydı ve hazır değildi, ancak tüm gece boyunca onun yanında kaldım ve kendine güvenene kadar onu sorguladım.

Belki de bu "acil durum" bununla ilgilidir.

"İstatistik sınavını geçtiğimi umuyorum," diyor. "Tüm tarihsel veri sorularıyla boğuştum."

Tamam, kesinlikle o.

"Al." Konuyu değiştirmeye karar verdim ve ona terfi dosyamı uzattım. "Bunu oku."

Onu almıyor; ona bakıyor ve sonra yavaş, kararsız bir nefes veriyor.

"Artık seninle olamam." "Ne?"

"Mutlu olmanı istiyorum."

"Mutluyum."

"Uzun vadede."

"Ne zamandan beri ben senin son oyunun değilim?" "Bu sabahtan beri."

Sessizlik.

"Dahlia, neyin var senin?" Onu acile götürüp kafasını muayene ettirmek istiyorum. "Sen

Dün gece ve bu sabah seninle konuştuğumda iyiydin. Ne değişti?"

"Lütfen beni seninle kalmaya ikna etmeye çalışma." Sesi hiç duymadığım kadar soğuktu. "Artık birlikte olamayız."

"Yani beni aldatıyor musun?" Çenemi sıktım. "Ne kadar zamandır ve o da kim?"

"Seni asla aldatmam, Everett. Asla." "O zaman senin sorunun ne?"

Tüm restoran sessizliğe gömülür. Dahlia'nın yanakları kızarıyor ve ayağa kalkıyor.

"Lütfen bunu olduğundan daha zor hale getirme." Sesi çatlıyor. "Lütfen. Kal." Uzaklaşmaya başladı ama ben onu dışarı kadar takip ettim.

"Ben lanet olası bir köpek değilim." Dirseğinden tutup yüzüme doğru çeviriyorum. "İyi, kötü, trajik her şeyde seninleydim ve en azından bana [...] ilişkimizin bitmesi gerektiği anlamına gelen ne yaptığını söyleyebilirsin."

"Seni gitmene izin verecek kadar seviyorum." "Dahlia..."

"İyi. Başka biri daha var."

"Hayır, sana inanmıyorum," diyorum başımı ileri geri sallayarak. "Bana doğruyu söyle."

Ağır bir nefes almadan önce gözlerinde yaşlarla orada duruyor.

"Gerçek bu, Everett. Rutinimizden sıkılmıştım. Çıldırmağa başladığımı hissettim, bu yüzden Nashville'e gittim ve sonunda biriyle tanıştım. Bilerek yapmadım."

"Yalan söylüyorsun."

"Aramızda anında bir bağ oluştu. Seni incittiğim için üzgünüm ama bu yüzden sana şimdi söylüyorum. Eninde sonunda ayrılacaktık..."

Sözleri birkaç saniye havada asılı kaldıktan sonra içime yerleşiyor ve kalbimin parçalarına saplanıyor.

Söyleyecek bir şey bulamıyorum. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

O Ayrılığımız kademeli bir çözölmeydi. Annelerimizin önünde aramızdaki samimiyeti koruduk; birkaç pazar daha bahçeye uğrayıp ona yardım etmeye devam ettim, ama hemen New York'taki işi kabul ettim.

Jersey.

I durdu gönderme onu daha fazla Çiçekler veya Notlar; Gününü anlatmak için beni aramayı bıraktı.

Onun adını duymak, yüzünü görmek acı veriyordu.

Evden uzaktaki ilk uçuşumu Leo ve annemle paylaştım ve dairemi grinin donuk tonlarıyla döşedim.

Tek bir çiçek ya da bana Dahlia'yı hatırlatabilecek herhangi bir renk görmek istemedim.

Onsuz geçen ilk yıl en zoruydu. İkincisi daha kolaydı.

Üçüncüsü Carmen'le tanıştığımda ve kendimi hayatıma devam ettiğime ikna etmeye çalıştığımda oldu.

ON ALTI

Dahlia

T Bu gece Eads River'da büyük bir geceydi. Bu kasabanın şimdiye kadar gördüğü en gösterişli "nişan partisi", müstakbel Bay ve Bayan Anderson'ların çiftlik tarzı Konak. Herkes içinde kasaba oldu davet edildi için "Dans edin, için ve geleceğin ev sahiplerine iyi dileklerde bulunun."

Gittiğim için ekibime kızgın değildim. Gertrude Teyze bile uğruyordu - gerçi "bu adamın kadınlar konusunda ne kadar kötü bir zevke sahip olduğunu görmek için bir planla" ama yine de...

Belki Everett ona ikinci bir şans veriyordu ve ben o çiçek siparişlerini tamamen yanlış anlamıştım.

Her iki durumda da, bunu düşünmeyi bırakmayı seçtim. Birden fazla açıdan hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Yara bandını yırtıp atmanın ve bir sonraki bölüme başlamanın zamanı gelmişti, bu yüzden sonunda annemin mektubunu yırtıp açtım.

Sevgili Dahlia'm,

Sonbaharda ekim mevsiminde bana hep aynı soruyu sorarsınız: "Sonbaharda lale dikmenin ne anlamı var?"

İlkbaharda çiçeklerin sadece birkaç hafta sürdüğünü bildiğiniz halde sonbaharda mı?"

Bu soruyu sorduğun her sezon beni güldürdün ama sana cevabını hiç vermedim.

Şimdiye kadar, yani...

Hayatta her şey kalıcı olamaz. Bazı anılarımız sonsuza dek sürmeyecek anlardır. Bu onları daha az özel yapmaz, değil mi?

Laleler de böyledir. Tıpkı
çoğu uzun ömürlü bitki
gibi...

Hayatın en güzel yanlarını taklit ederler ve en kötü günlerimizde bize yarın olabilecek güzellikleri hatırlatırlar.

İlkbaharda çiçek açtıklarını görmek için kışın en kötüsüne katlanıyorsunuz.

On altı yaşındayken sana bahçede çalışman için para vereceğimi ya da yazın başka bir yerde iş bulabileceğini söylemiştim. Bana ne dediğini hatırlıyor musun?

"Buraya hayatımın on altı yılını verdim. Sonunda bana bunun için ödeme yapmayı teklif ediyorsanız, neden başka bir yerde yaz işi arayayım ki?" Ayrıca, "Ayrıca burada gölgede kestirebiliyorum... başka hiçbir patron bunu yapmama izin vermez." dediniz.

Vasiyetname sana okunduğunda yaşadığın şaşkınlığı neredeyse gözümün önüne getirebiliyorum ama yemin ederim ki bunu iyi niyetle yaptım. Sorumluluğu sana verdim çünkü doğduğun günden bu yana uğruna çalıştığımız her şeyin senin ellerinde gelişeceğini biliyorum.

Zamanla (ve Gertrude Teyze'nin ısrarıyla) buranın sizin için de bir aşk haline geleceğine inanıyorum. Bana güvenin.

Ayrıca, bakımevine kabul edilmemden birkaç hafta önce Everett'ten bir sipariş aldım ve ona dolu olduğumuzu (veya sahip olduğumuz diğer 'ilgilenmiyorum' bahanelerinden herhangi birini) söyleme şansım olmadı, bu yüzden lütfen beni affedin. Ve lütfen onu da hayatının en büyük hatasını yaptığı için affedin.

Umarım siz ikiniz bana burada katıldığınızda (ki umarım uzun bir süre sonra katılırsınız), olması gerektiği gibi birlikte olursunuz.

Seni seviyorum, sevgili Dahlia'm.

Çiçek açmaya
devam et, anne.

Not: Gertrude teyzenin en sevdiğim mazı ağaçlarımı almasına izin verme. Mecbur kalırsan onları mezarıma dik çünkü

Onlar benim.

Not: Everett'in nişanlısının çiçeklerinin dikenlerini tıraş etmeyin; bu evliliğin uzun süreceğinden şüpheliyim ve o da

bunun bilerek yapıldığını asla bilemezsiniz. :-)

YEDİ

Everett

W Nişan partisi sırasında evimin içinde dolaşmak lisede yeniden yürümek gibiydi. Carmen, gençken "merhaba" dediğim herkesi bulmuştu ve bu çatışma eski yöntemlerim ve milyon dolarlık dekorumuz arasında çok büyük bir fark vardı.

Ayrıca çok sahteydi.

En büyük kuzeniyle el sıkıştım ve partiden ayrıldım. Bir bira alıp balkona çıktım ve terasa baktım.

Uzakta yeşil bir şey parıldıyordu ve daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıtım.

Taş grisi bir kurbağaydı ve gözlerinin yerinde parıldayan taşlar vardı.

Dahlia'nın annesinin peyzaj işleri için attığı imzaydı.

"Normal olmak ve 'designed by' işareti kullanmak yerine, bundan sonra bu garip kurbağaları yapmak istiyor. Eğer sen

gelip bana yardım etmeyi teklif etme, artık gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaş değilsin."

Bu anıya güldüm; o uzun hafta sonu çalışmasını hâlâ dün gibi hatırlayabiliyordum.

"Burada iyi misin?" Carmen'in sesi aniden arkamdaydı.

"Ben iyiyim." Biramı yudumladım.

"Tamam, peki..." Boğazını temizledi. "Bu evi yeni aldığımızı biliyorum ama parti odası alt katta, burada değil."

"Farkındayım." Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Beni neden seviyorsun Carmen?"

"Sevilmeyecek ne var?"

"Hayır, hayır, hayır." Şişemin son bardağını da bitirdim ve çıkıntının üzerine bıraktım. "Bana somut nedenler söyle."

"Seninle her şeyi konuşabilirim ve birlikte müthiş bir gelecek inşa ettiğimizi görüyorum çünkü çok fazla ortak noktamız var."

"Beş isim söyle."

"Bu sınav gibi bir şey mi?"

Ona gülümsedim. "Sadece beş tane söyle."

"Filmler, sanat, iş dünyası, kaba insanlardan nefret ve kitaplar." Bir adım daha yaklaştı. "Ayrıca birlikte çok gülüyoruz ve çevremizdeki herkes birbirimize çok uygun olduğumuzu söylüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette öyle düşünüyorum."

"Yani her hafta Dior'a harcayabileceğin altı yüz bin dolarım olmasaydı, bunun bir önemi olmayacak mıydı?"

"Hiç de değil." Ellerimi tuttu. "Seni sen olduğun için seviyorum." "Ve eğer Hawaii'ye ya da Los Angeles'a özel jetlerle gidemiyorsan.

ne zaman istersen-"

"Zerre kadar önemi yok."

"Peki ya arkamdan dört erkekle daha görüşmekten kurtulamasaydınız?"

Gözleri irileşti. "Ne?"

"Onları bu gece buraya davet ettim," dedim saatime bakarak. "Onlara gecikmeli bir başlangıç saati verdim, ama sen kendin plan yapmak zorunda kalacağına değişiklik olsun diye onları sana uçurmam gerektiğini düşündüm."

"Everett, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok..." "Onlara hediye almak için benim paramın bir kısmını bile kullandın."

dedi. "Tom Ford'dan özel takım elbise isteyen çok fazla kadın tanımıyorum."

"O bir kuzen içindi."

"Hangisi için?"

Yüzündeki kızarıklık onu ele verdi.

"Seni seviyorum," dedi. "Seninle bir aile kurmak istiyorum." "Çocuğumu birden fazla üvey babayla paylaşmak istemiyorum."

"Saçmalıyorsun." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bu Dahlia Foster'la ilgili, değil mi?"

"Yine mi geldin?"

"Hâlâ senin üzerinde bir tür etkisi var... Buraya geldiğimizden beri benimle hiç sevişmedin."

"Düğümü atana kadar seks yapmamayı öneren sendin." Kollarımı kavuşturdum. "Bunun için sana minnettarım."

"Size onunla konuşmak için uğradığımı söyledi, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu ilk kez duyuyorum. Bu ne zaman oldu?"

"Buraya gelmeden çok önce onu buradan uzak tutmaya çalıştım ve senin için o gülleri sipariş ettiğim anda, bana şimdiye kadar yediğim en kötü sapları verdiği anda, beni ve bizi bilerek kestiğini anlamalıydım. Ve sonra o-"

"Bana Blooms & Letters'dan hiçbir şey sipariş etmediğini söylemiştin." Az önce ne dediğini anladım. "Mektubunuzda ne yazıyordu?"

"Seni sevdiğimi."

"Başka ne yazıyordu?"

"Everett, bunu gerçekten yapmayacaksın, değil mi?" Bileğimi tutarak sorumu duymazdan geldi. "Neden

Sakinleşmek için biraz ara verebilir miyiz?
Düşünmüyorsun." "Düşüncelerim çok net," dedim. "Altı ay

seni gerçekten tanımak için yeterli zaman değildi. Beni kötü bir anımda yakaladın."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" Sesi çatallaştı ve ağlayacakmış gibi yüzünü buruşturdu ama gözyaşı dökmedi. "Sadece birbirimize yeniden bağlanmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

"İhtiyacımız olan şeyin tam tersi bu." Hâlâ gözyaşlarını zorlamaya çalıştığına inanamıyordum. "Bunu yetişkinler gibi bitirelim."

"Seni seviyorum,
Everett." "Paramı
seviyorsun."

"Bu yüzden mi sana bu harika partiyi vermek için yolumdan çekildim?"

"Hayır, bu yüzden hâlâ başka erkeklerle yatıyorsun." Birkaç misafirin pencereden bizi izlediğini fark ettim. "Herkes bu partinin bittiğini söylemenizi öneririm. Bavullarınızı toplamaya başlayın."

"Hayatının en büyük hatasını yapıyorsun, Everett."

"O zaman neden bir kurşundan kaçıyormuşum gibi hissediyorum?" "Çünkü sen hala sıradan bir kaltağa takılıp kalmışsın.

Yıllar önce çıkmış." dedi. "Onu unutun ve daha iyi bir seçenekle yolunuza devam edin."

"Bu insanları evimden çıkarın." Bu tartışmayla işim bitmişti, onunla işim bitmişti.

"Evimizi mi kastediyorsun?"

"Yani her şey bitti," dedim. "Şimdi çekip gidersen onlara anlatman için sana yine de bir şans vereceğim."

Bir şey yapmadı. "Tamam,
onlara söyleyeceğim..."

SEKİZ

Dahlia

"M 'kuru ve küflü kedi' notuyla hiçbir çiçek göndermediğimiz konusunda sizi temin edebilirim."

"Şu anda onlara bakıyorum!" diye bağırdı hattın diğer ucundaki kadın. "Telefona müdürü bağlayın yoksa tek yıldızlı bir yorum yazacağım."

"Bayan-"

"Daha da iyisi, bunu Facebook'ta paylaşacağım! İşiniz bitti, beni duyuyor musunuz?"

Ben cevap veremedenden aramayı sonlandırdı.

Gertrude Teyze için onun bilgilerini yazdım ve bu haftanın işlerine son bir kez göz attım.

Dışarıdaki ayçiçeği sırasını geçtiğimde Everett önümde duruyordu.

Bana baktı, beyaz düğmeli gömleğinin kolları dirseklerine kadar açıktı ve göğsünü açıkta bırakıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Düğün iptal oldu." Sesi sertti. "Biz bittik."

"Oh." Geri adım attım. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Bundan şüpheliyim." Bir adım öne çıktı ve bana ters ters baktı. "Bana iptal etmemi söylemiştin."

"Carmen'e işinin bittiğini nasıl haber verdin?"

"Buraya onun hakkında konuşmaya gelmedim." Tekrar öne çıktı ve sırtım çit tellerine değene kadar bana eşlik etti. "Senin hakkında konuşmaya geldim."

"Yaptığımız hiçbir çiçeği size geri vermeyeceğim."

"Bu çiçeklerle de ilgili değil." Alnını benimkine bastırdı ve kalçalarıyla beni olduğum yere hapsetti. "Bunu yapan ilk kişi sen olduğun halde, benim bir başkası tarafından aldatılmamı neden önemseddiğini söylemeni istiyorum."

"Seni aldatmadım, Everett."

"Yani bu konuda bana yalan mı söyledin?"

"Beni bırakmanı sağlamam gerekiyordu."

"İyi iş çıkardın." Teni benimkine karşı ısınmıştı ve sanki doğru kelimeleri söylemekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun," dedim. "Senin için tek istediğim buydu."

"Seninle mutluydum. Neden buna sahip olamadım?"

Sessizlik.

Gözlerimi ondan kaçırdım ama başparmağını çenemin altına bastırdı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"İstediğimi neden elde edemediğimi söyle bana Dahlia," diye yavaşça konuştu. "Bana hemen şimdi söyle."

"Özür dilerim..."

Başka bir şey söylemeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve öfkeyle beni öptü. Dilini ağzımın içine sokarak alt dudağımı sert bir ısırıkla cezalandırdı.

"Ahhhh..." Hâlâ gözlerinin içine bakarak inledim. "Söyle bana," diye fısıldadı sertçe.

"Söyle bana."

"Sana yıllar önce söyledim zaten."

Cevabıma sinirlenmiş gibi hırladı ve beni sert bir öpücükle daha cezalandırdı.

Elleri kalçalarımı kavradı, beni sabitledi ve hiçbir yere gitmediğini anlamamı sağladı.

"Sana bir kez daha soracağım," dedi sesi kısık bir şekilde. "Neden sana sahip olamadım?"

"Cevabı beğenmemen benim suçum değil."

Parmakları tenimdeki pozisyonlarını derinleştirdi ve ağzı öfkeyle benimkini aldı, ama beni öptükçe ifadesi yumuşadı.

Sanki onu itecekmişim gibi ellerimi taş gibi sert göğsüne bastırdım ama bunun yerine teslim oldum.

Ağzı şimdiye kadar aldığım tüm öpücükleri yavaşça sildi ve bana onun ne kadar mükemmel olduğunu hatırlattı.

"Biz" ne kadar mükemmeldik.

Cebinden bir prezervatif çıkardı, ben de onu tokatladım.

Pantolonunun düğmelerini açarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Eteğimi yukarı kaldırdım ve o da sikini sırlıslıkla yarığıma dayadı.

Onu tekrar içimde hissetmek istiyordum, şu anda onun her santimine sahip olmak istiyordum.

Hiç tereddüt etmeden bir anda içime girdi ve sırtımı tel örgülere yasladı.

"Everetttt..." Beni becerirken kollarımı boynuna doladım ve uzun zamandır özlediğim bu duyguyla inledim.

"Siktir, Dahlia... "Alt dudağımı ısırды, dişlerinin arasına aldı. "Seni özledim..."

Aletini içime daha derin soktu, ben de onu özlediğimi söyleyemeden beni tuttu.

Beni becerirken gözlerimin içine bakarak, "Amin hâlâ benim mi?" diye fısıldadı.

Başımı salladım ve o da kıcımlı sıklıkla. "Söyle..."

"I..." Konuşmakta zorlandım; kalçalarımın arasındaki baskı çok fazla olmaya başlamıştı.

"Dahlia-" Kıcıımı tekrar sıktı, bu sefer çok daha sertti.
"Bana amının hâlâ benim olduğunu söyle."

"Evet." Avucunun acısı daha da yüksek sesle inlememe neden oldu. "Amım hâlâ senin."

"O zaman özlemiş gibi sikime bin..."

Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışarak sevişirken ağızlarımız birbirine bağlı kaldı. Ya da belki ikimiz de bunun son seferimiz olabileceğinden endişeleniyorduk.

İtişlerinin altında parçalandım, adı dilimin ucunda yuvarlanıp duruyordu.

Saniyeler sonra sertleşti, kalçalarımı kavrayarak beni gergin tutmaya devam etti.

Nefes nefese ve ter içinde başımı göğsüne yasladım, kalp atışlarının benimkiyle aynı pervasız ritimde olduğunu hissettim.

Birkaç dakika sonra Everett boynuma bir öpücük kondurdu ve yavaşça içimden çıktı.

Dizlerimin bağı çözüldü ama düşmeden önce beni yakaladı ve yere düşmeme yardım etti.

Ona baktım, daha fazlasını istiyordum, çok daha fazlasını.

Elimi tutarak beni üzerine çekti, yavaşça üzerine çökmeme izin verdi ve beni tekrar içine aldı.

Saatlerce durmadık.

NINETEEN

Dahlia

Sabah dört civarı

TYerdeki fıskiyeler üzerimize ağır su akıntıları göndererek bizi ayakta durmaya zorladı.

"Hangi yöne gitmeliyiz?" Everett sordu.

"Hostaların arasından."

Yolu gösterdi, ama dükkana geri dönmenin yarısına geldiğimizde, daha uzun fıskiyeler bizi yoğun sislerle ıslattı.

Eskiden olduğu gibi gülerek çiçeklerin arasında koşturduk. Bir noktada Everett beni kucağına aldı ve omzuna atarak kapalı alana ulaşana kadar taşıdı.

Gömleğimi çıkarıp hatıra bir üstle değiştirdim. Sonra ona bir tane attım ve o da aynısını yaptı.

Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı ya da aramızdaki seksin bir anlamı olup olmadığını bilemediğim için ilk hamleyi onun yapmasını bekledim.

"Burada bir mutfak var mı?" diye sordu.

"Bir tane var."

"Kahvaltı yapmam için yeterince iyi mi?"

"Evet." Başımı salladım, o da beni koridorda ve tezgâhın arkasında takip etti.

Bir tabureye oturdum ve sanki daha önce buraya gelmiş gibi dolapları açıp kapattı.

Bir an için onu krep ve yumurta yaparken izlemek, geçmişteki ilk zamanlarımıza geri dönmek gibiydi.

Yemek yerken üzerimize çöken garip sessizlik, öyle olmadığımızı açıkça ortaya koydu.

"Beni gerçekten neden terk ettin Dahlia?" Çatalını yere bırakıyor. "Bir cevabı hak ediyorum."

"Sana söylemiştim."

"Gerçekten dürüst bir cevap istiyorum."

"İstediğin şeyi sana asla veremezdim. Zaten böyle bir ihtimal çok yüksekti."

"'Seni istedim' cümlesinin hangi kısmını bunca zaman sonra hala anlamakta zorlanıyorsun?"

"Ben de seni istedim, ama-"

"Ama diye bir şey yok." Başını iki yana salladı. "Saatler önce sana kendimi kaptırdım."

"Yani seks senin için bir şey ifade etmedi mi?"

"Buna karar verebilmem için gerçek bir cevaba ihtiyacım var." "O zaman sana vereyim..."

M ı r ı l d a n d ı m . "Lütfen sadece dinle..."

FİNAL DONMASI

O ZAMANLAR

Dahlia,

Bahçe işlerini iddia ettiğinden daha çok sevdiğini düşünmeye başlıyorum. Bu, manolyaların "sana çok ihtiyacı var" diye benimle kahvaltı etmeyi reddettiğin üçüncü hafta sonu. :-)

Sonunda bana itiraf etmek istediğin bir şey mi var?

Akşam görüşürüz.

Forever Writing You,

Everett

E Everett ve ben durmadan mesajlaşıp birbirimizi arasak da, o bana her hafta sonu yeni bir mektup göndermek için elinden geleni yapıyor.

Her zaman parlak mavi bir balmumu mühürle mühürlenmiş olarak gelirler, ancak bu yırtılmış ve kartın her yerinde malç izleri var.

"Mommm!" Everett'in son mektubunu sallayarak merdivenlerden iniyorum. "Mommm!"

"Evet, Dahlia?" Mutfaktan bağıyor.

"Son mektubumu neden açtın?"

"Ben yapmadım." Bana baktı. "Bunu hiç yapmadım."

"O zaman balmumu mühür neden kırılmış?"

"Çünkü ben açtım." Gertrude Teyze omuz silkti. "Bizden bir bebek saklamadığından emin olmak istedim."

"Bir ne?"

"Son zamanlarda çok dolaşıyorsun." Bir kalemle karnımı dürttü. "Ama sanırım çok fazla patates yedim. Bir süre daha onları pişirmeyeceğim."

"Çok teşekkür ederim, G Teyze."

"Bir şey değil." Omuz silkiyor ve anneme bakıyor. "Bilgin olsun, Everett'in oğlundan gelen tipik mektuplardan biriydi."

"Devam etmeli ve evlenme teklif etmeli." Annem gülüyor. "İkinizin de başka biriyle çıktığını düşünemiyorum."

Ben de. "Beklemeyin. Bu gece lale soğanlarını hazırlamayı bitirmek için döneceğim!"

Dışarı çıktım ve arabama yöneldim.

Gertrude Teyze ne kadar çılgın olsa da, gerçekten en son ne zaman regl olduğumu hatırlamıyordum.

Haklı olabilir.

* * *

Yarım saat sonra küvetimin kenarına oturdum ve boş gözlerle gebelik testindeki pozitif mavi çizgilere baktım.

Göğsümde kelekler uçuşuyor ve hayat birdenbire mükemmelden daha fazlasını hissettiriyor.

Everett'in bebeğine hamileyim.

Aile doktorumuzu arayıp gelecek hafta sonu için bir randevu alıyorum, böylece Everett'e haberi verip sürpriz yapabileceğim.

T Ertesi Pazartesi, dizlerime kadar yabani otların içindeyken, kalçalarımın arasında bir şey hissettim. Sıcak, yapışkan ve ıslak bir şey.

Bir sulama hattını kestiğimi varsayarak, nerede olduğunu görmek için ayağa kalkıyorum ama sudan ıslanmıyorum.

Parlak kırmızı kan.

Aman Tanrım! Tulumumun kayışlarını açıp çakıllara doğru itiyorum.

Benim külotum da kana bulandı.

Panikle annemi ve teyzemi çağırıyorum, ama sonra kilometrelerce uzakta olduklarını hatırlıyorum; kasabada bir işle uğraşıyorlar.

Belime bir muşamba sararak arabama koşuyor ve doktorun muayenehanesine gidiyorum.

SON ÇİÇEKLENME SEZONU

O ZAMANLAR

Dahlia

I Soğuk plastik bir hasta yatağında oturuyorum ve ayaklarım üzengide.

Değerlerimi alan hemşireye göre kanama "herhangi bir şey olabilir", bu yüzden bugün bir taşla iki kuş vurabileceğimi umuyorum: Kanamama neden olan şey için ilaç almak ve Everett için ultrason çıktısı almak.

Bu akşamki randevumuz için gri ve sarı renkli bir çift bebek patiği satın aldım bile.

"İyi günler, Bayan Foster." Kendisine "Bayan Günışığı" denmesini tercih eden sarışın doktorum odaya girdi. "Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Çok heyecanlıyım." Doğrudum. "Kaç aylık olduğumu söyleyebilir misiniz? Bir de, genelde belli bir işarete kadar ultrason çıktısı almadığınızı biliyorum ama yine de bugün alabilir miyim?"

"Önce birkaç şey daha konuşmamız gerekiyor." Bir pano aldı ve hemşireye göremediğim bir şeyi almasını işaret etti. "En son ne zaman pap smear yaptırdınız?"

"İki ya da üç yıl önce Dr. Turner ile."

"Hiç rahim anormalliklerinden bahsetti mi?"

"Hayır."

"Sizi hiç fibroid testi için herhangi bir uzmana yönlendirdi mi?"

"Önce ultrason çıktısını almak istiyorum," diyorum. "Teknik konulara ve kan tahliline ondan sonra girebilir miyiz?"

Hemşireye bakıyor ve başını sallıyor. Bir çift eldiven giyerek arkama yaslanmamı işaret ediyor ve karnıma serinletici bir jel sürüyor.

Hemşire ışıkları yakıp ekranı açarken, doktor bir çubuğu cildime bastırıyor.

Ekran açılır ve gri beyaz bir görüntü ortaya çıkar.

"İşte ekranda-" Beyaz ve gri bir blip'i işaret ediyor. "Burası fetüsün tipik olarak geliştiği yer, ama etrafındaki şu küreleri görebiliyor musunuz?"

"Evet..."

"Bunlara submukozal fibroidler denir" diyor. "Şekilleri ve nasıl konumlandıkları nedeniyle, hamileliği tam olarak taşımanız zor olacaktır."

"Anlamıyorum."

"Pek çok kadın bu rahatsızlığa sahiptir ve sizinkinin ciddiyeti nedeniyle, ilk üç aylık dönemi atlatacak bir yana, başarılı bir şekilde hamile kalma şansınız yüzde beştir."

Kafamı salladım, kafam karıştı.

"Gerçi şimdi hamileyim," diyorum, sesim zayıf çıkıyor. "Neden başka bir hamilelikten bahsediyoruz?"

"Genellikle benzer hastalara potansiyel bir IVF prosedürü için yumurtaların dondurulmasını öneririm." Konuşmaya devam ediyor. "Yine de, o zaman bile çocuk sahibi olmanın garanti olmadığı konusunda sizi uyarmalıyım. Ayrıca harika evlat edinme kurumları, koruyucu aile programları ve..."

Sözlerinin geri kalanı sessiz geliyor ve birden kendimi bu odada yalnız hissediyorum.

Bu değilkadar I duymak onu Söyle,"Ben
Üzgünüm için düşük yaptın" dediğimde durum
beni vurdu.

Ne zamanI gel için, ve Hemşire o
nazikçe sallamak Omzumdan.

"Çok erken olduğu için şanslısın, böylece fazla
bağlanmamış olursun" diyor.

"Şanslı mı?"

"Evet." Gülümsüyor. "Çok şanslısınız Bayan Foster.
Giyinmek için acele etmeyin ve giysiyi çöp kutusuna geri
koyduğunuzdan emin olun."

Odadan çıkıyor ve ben ofis kapanana kadar hareketsiz
oturuyorum.

T Eve döndüğümde taze kesilmiş lavanta kokusu etrafımı
sarıyor.

Everett'in annesi ve benim annem yemek masasında
oturmuş, yerel bir düğün için hediye paketliyorlar.

"Hey Dahlia!" Annem gülümsüyor. "Yerleştikten sonra gel
bize yardım et de bunları akşama kadar postalayalım."

Cevap veremeyecek kadar uyuşmuş bir halde mutfağa
gidip ellerimi yıkıyorum.

"Selam bebeğim." Everett beni arkamdan kucaklıyor ve
boynumu öpüyor.

"Hey." Şu anda onunla yüzleşmeye dayanamıyorum.
"Nasılsın?"

"Güzel."

"Ne karar verdiğimizi ona söyledin mi Everett?" Annesi
seslendi.

"Henüz değil." Elimi tuttu ve beni yemek odasına
götürdü. "Siz ikiniz ona söyleyebilirsiniz."

"Siz ikiniz nihayet bir çocuk sahibi olduğunuzda," diyor
annesi, "Bayan Foster ve ben ilk yıl boyunca size yardımcı
olmak için vardiyalı çalışmaya karar verdik."

"Evlerimizin her birinde kreşlerin nereye yerleştirileceğini çoktan belirledik."

"Eğer Everett New Jersey ya da New York'a kaçmazsa tabii."

Hepsi gülüyor ve ben de kendimi gülümsemeye zorluyorum.

Everett bir hafta boyunca her gece benimle sevişiyor, sonra bir ay boyunca dudaklarıma fısıldayarak öpücükler konduruyor, bana "biz" ve "ailemiz" için en büyük umutlarından bahsediyor.

Bana evlenme teklif etti ve her şeye sahip olabileceğimizi düşünüyor: Burada kalırsak onun için büyük bir iş ya da zam, ne yapmak istediğime karar vermem için biriktirdiğim yeterli para ve tabii ki bir bebek.

Ona yalan söylemeyi bırakmak için neden o günü seçtiğimi bilmiyorum ama ona her zaman istediği geleceği verebileceğimi düşünmeye devam etmesine izin veremezdim.

Bana denemeye devam edersek her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu ama denklemdaki değişkenlerin değişebileceğini ama cevabın hep aynı kalacağını bilerek kendimle nasıl yaşayabilirdim?

Baba olmayı hak ediyordu ve ona bunu on kat fazlasıyla verebilecek bir kadınla bir hayat kurmayı hak ediyordu.

Acıtacağını ve ikimizin de ağlayacağını biliyordum ama ona veda etmezsem kendimle asla yaşayamazdım...

YİRMİ

Dahlia

R Yağmur damlaları dükkânın teneke çatısına vuruyor, bize yumuşak perküsyon sesleri sunuyordu. Ara sıra gök gürültüsü uzaktan kasvetli akorlar çıkarıyordu ama Everett

ve hava durumu senfonisine asla vokal eklemedim.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve ayrılık gerekçelerim sonsuza kadar cevapsız kalacakmış gibi dengede duruyordu.

"Dahlia, Dahlia, Dahlia..." dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

Başka bir şey söylemesini bekledim ama ayağa kalktı ve ortanca sergisine doğru yürüdü. Derin bir nefes alarak başını yavaşça salladı.

"Pozitif hamilelik testini neden kendine sakladın?" diye sordu.

"Sana sürpriz yapmak istedim," dedim. "Randevu için içeri girdikten sonra ultrason resmini vermek istedim."

"Düşük yaptığın gün gelseydin seni terk edeceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Mesele bu değil Everett..."

"Senin yok." Dişlerini sıktı, hâlâ onu terk ettiğim zamanki kadar incinmiş görünüyordu. "Az önce söylediklerinin hiçbirini"

bana söylediklerinin hiçbir anlamı yok."

"Beni öper, her şeyin yoluna gireceğini ve denemeye devam edebileceğimizi söyledin," dedim. "Hayatının yıllarını, gelme ihtimali yüzde beş olan bir günü bekleyerek feda ederdin."

"Bu doğru değil."

"Evet, öyle." Bunu gözlerinde görebiliyordum. "Ve tanıdığım en iyi adam olmana rağmen, benimle kalmasaydın ne olacağını sessizce merak ederdin. Belki de bir ömür yerine sadece bir sezon sürmemiz gerekiyordu çünkü sen her zaman kendi çocuğunu istedin."

Sessizlik.

Gök gürültüsü bir kez daha vurmalı çalgılar çalıyor; bu kez şarkısı öfkeli.

Everett geri adım atarak, "Sonunda beni neden terk ettiğin konusunda gerçeği söylediğin için teşekkür ederim," dedi. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Açık bahçeden birkaç adım ötede olduğumuzdan bahsetmemiştim.

Sadece gidişini izledim.

İki Hafta Sonra

YİRMİ BİR

Değerli misafirlerimiz,

Carmen Ashley Reese ile olan evliliğimin iptal edildiğini bildirmekten üzüntü duyuyorum.

Planlardaki bu değişikliğin neden olabileceği her türlü rahatsızlık için özür diler ve erken yanıt verdiğiniz için teşekkür ederim.

Saygılarımla,
Everett Anderson

Not: Hiçbir şeyden "pişman" değilim. Bu saçma şablon, yazının başına kendi ifadelerimi eklememe izin vermedi. Bu yüzden onu buraya koyacağım.

Carmen tanıştığımız günden beri beni aldatıyordu - birden fazla erkekle - ve benimle sadece onun için maddi olarak yapabileceklerim için birlikteydi.

Orijinal tarihimize yakın bir tarihte Eads River'da evlenmek isteyen aşık bir çift tanıyorsanız, bana bildirin, çünkü satıcılarla olan tüm sözleşmeleri buna göre yerine getirmeyi planlıyorum.

YİRMİ İKİ

Everett

"Y Biliyor musun, bence düğünü bu kadar ani bir şekilde iptal etmene gerek yoktu." Leo balkonuma doğru yürüdü ve bana bir kahve uzattı. "Nefes alması için birkaç hafta daha verebilirdin."

"Yani, insanlar konuşuyor mu?"

"Herkes konuşuyor." Bir adım daha yaklaştı. "Carmen'in bu kasabada bir daha asla yüzünü gösteremeyeceğini düşünüyorum."

"Güzel." Omuz silktim. "Zaten çiftlik sahibi olmak konusunda ciddi değildi."

"Bunu bilemezsin," dedi. "Onunla son konuştuğumda çiftlikle ilgili her türlü şeyden bahsediyordu."

"Ne gibi, Leo?"

"Benden alıntı yapmayın ama hiçbir yerde böcek görmediğinden emin olmak için her gün bir böcek ilaçlayıcısının geleceğini söylediğini biliyorum."

"Aynen öyle." Kahvemi yudumladım. "İyi ki kurtuldum." "New York'a ne zaman dönüyorsun?"

"Emin değilim," dedim. "Bekârlığa veda partim için yaptığın planları iptal etmeyi unutma."

"Ah, doğru." Telefonunu çıkardı. "Carmen aslında bunları yapmama yardım etti. Bizi nereye götürdüğünü bilmek ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Güzel." Masamın üzerine bir zarf koydu. Mühür Dahlia'nın el yazısını taşıyordu, ben de bu hafta bana gönderdiği diğer üç zarfı koyduğum yere koydum.

Hâlâ bana söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyor, kendimi onun yanıltığına ikna etmeye çalışıyordum. Kalabilirdim ve hiçbir şeyden pişman olmazdım ama tek hatırlayabildiğim annelerimiz arasındaki bebekçe konuşmalardı. Herkesin "gelme ihtimali yüzde beş olan bir gün" için ne kadar heyecanlı olduğunu duyunca nasıl hissetmiş olmalı...

"İbiza balayını iptal etmediysen," diye boğazını temizleyen Leo düşüncelerimi böldü, "tarihi öne çekip onun yerine kız arkadaşımı götürebilir miyim?"

"Buraya beni görmeye gelmenizin asıl nedeni bu, değil mi?"

"Ne?" Alay etti. "Hiç de değil, dostum. O kadar bencil olduğumu düşündüğüne inanamıyorum."

Kollarımı kavuşturdum.

"Buraya, ilk günden beri hiç sevmediğim aldatan bir kadını kaybettikten sonra kalbinin iyi olduğundan emin olmak için geldim."

Gözlerimi devirdim. "Balayı gezisini sen alabilirsin Leo."

"Teşekkürler!" Ortadan kayboldu.

Birkaç dakika sonra, taşa çarpan ayak sesleri arkamı dönmeme neden oldu.

"Anne?" Beni kucağına çekerken ona gülümsedim.

"Nasılsın?" diye sordu.

"The aynı olarak I oldu ne zaman Biz
konuştu daha önce bu sabah."

"Yani, kabız ve huysuz mu?"

"Komik." Gülümsedim ve ona yerimi teklif ettim ama reddetti. Onun yerine parmaklıklara doğru ilerledi ve

Bahçe.

"Bayan Foster'ı çok özlüyorum," dedi. "Sen ve Dahlia şehrin öbür ucundaki üniversiteye gittiğinizde çok iyi arkadaş olmuştuk."

"Biliyorum."

"Seni kendi oğluymuşsun gibi severdi."

"Bunu ben de biliyorum..."

"Dahlia'nın durup dururken senden neden ayrıldığını hiçbir zaman anlayamadık," dedi. "Bana aldatma konusunda söylediklerine hiç inanmadım. Bu onun doğasında yoktu."

Hiçbir şey söylemedim.

"Annesi onun sadece duygusal bir krizden geçtiğini düşündü ama bunun geçici olacağını varsaydı."

"Şu anda benimle Dahlia yerine Carmen hakkında konuşman gerekmiyor mu?"

"Her neyse-" Önerimi elinin tersiyle itti. "Umarım bunu çözer ve onunla aranızdaki ilişkinin kurtarılabilir olup olmadığına bakarsın. Bana sonsuza dek bir torun sözü verdin ve zaman geçiyor."

"Çok uzun zaman olmadı anne."

"Ha!" diye homurdandı. "Tamam, dokuz yaşından beri." "Abartıyorsun."

"Altıncı sınıftaki Kariyer Günü'nde babanın seni hayalet gibi gördüğünü hatırlamıyor musun?" Gözlerimin içine baktı. "O zaman bana bir gün bir çocuğun olacağını ve bunu ona asla yapmayacağını söylemiştin. Ya da ona."

Bunu çok net hatırlıyordum ama bahsetmemiştim.

"Sadece benim için bir bebek doğurman gerektiğini söylemiyorum elbette, ama babalık kendimi bildim bileli istediğin bir şeydi, o yüzden ben sadece-"

"Lafını unutma anne," diye sözünü kestim. "Gidip bir şeyi halletmem gerekiyor."

"Şimdi mi?"

"Evet." Kapıya doğru yöneldim. "Çok geç olmadan."

YİRMİ ÜÇ

Dahlia

Iuyuyamadım.

Ne kadar sık dönüp dursam, termostatı ayarlasam ya da "sakinleştirici yağmur" çalma listemi çalsam da gözlerimi birkaç dakikadan fazla kapatamadım.

Diğer yöntemleri deneyemeyecek kadar huzursuz bir şekilde yataktan kalktım ve en sevdiğim tulumumu ve botlarımı giydim.

Bu haftanın görev listesini kaptığım gibi arabama atladım ve doğruca Blooms & Letters'a gittim.

Dışarı adımımı attığımda Everett arkamdan belimi kavradı ve beni döndürdü.

"I Nefreto sen yapmadı söyle Bana." o dedi. "Yapmalıydın..."

"Efendim, birkaç saat daha açmayacağız."

"Kes saçmalamayı, Dahlia." Gözlerini bana dikti. "Benim için en iyi olan her zaman sendin ve neden böyle hissettiğini anlayabilsem de bana söylemeliydin."

Ben açıklama yapamadan parmağını ağzıma bastırdı.

"Evet, seni öperdim ve sorun olmadığını söyledim" dedi. "Evet, sana her yıl denemeye devam edebileceğimizi ve eğer o gün hiç gelmezse..."

Durakladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sorun olmazdı."

Başımı salladım, gözlerimden yaşlar aktığını hissettim. "Duygusal olduğun ve artık Carmen'le evlenmeyeceğin için böyle söylüyorsun."

"Carmen'i sikeyim." Bana daha sıkı sarıldı. "Sana hâlâ aşığım Dahlia. Sana aşık olmaktan hiç vazgeçmedim."

"Ben de sana aşığım." Sesim çatallaştı.

Ben daha tek kelime edemeden beni öyle sert ve derin öptü ki nefesim kesildi.

"Carmen'in buketindeki dikenleri bilerek mi bıraktın?" diye fısıldadı.

"Tabii ki yaptım."

"Peki ya benimkindeki dikenler?"

"Ha? Ben sana hiç göndermedim ki."

"Evet, aldın," dedi. "Geçen hafta aldım ama bir şey söylemedim."

"Yemin ederim yapmadım." Kafam karışmıştı. "Sana birkaç kaktüs göndermeyi planlıyordum ama bunu erteledim."

"Bekle..."

Beni bıraktı ve arabasına koştu.

Birkaç dakika sonra, hiç elime almadığım parlak beyaz güllerden oluşan bir buketle geri döndü.

"Bunlar," dedi. "İade adresi bahçe ve küçük bir not yazmışsın. Gerçi bunları neden annemin evine gönderdiğini bilmiyorum."

Etiketi ters çevirdim ve okudum.

Hayatınızın en büyük hatasını yapmak üzeresiniz.

Düzeltmek için hâlâ vaktin var.

Dahlia için

"Bunlar Dahlia için," dedim. "Dahlia'dan değil... Bunları başka biri göndermiş olmalı."

"Bunları ona annen gönderdi." Gertrude aniden arkamızda yürümeye başladı. "Onun adına ben gönderdim. Benden son isteklerinden biriydi ve belli ki çocuğun aklı başına gelmiş."

Saatine baktı. "Saat sabahın dördü olduğuna göre, ikinizin de buraya kapalı alanlardaki dağınık sulama noktalarını gidermeme yardım etmek için erken geldiğinizi varsayıyorum?"

Aksini söylemenin bir anlamı yoktu.

"Dahlia Foster," dedi alnını benimkine bastırarak. "Kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?"

"Hangi bölgeden bahsettiğinize bağlı."

"Tamam." Gülümsedi. "Lütfen 'evet' deyip işleri zorlaştırmayı bırakır mısın?"

"Yani, eninde sonunda 'evet' diyeceğim, ama sadece merak ediyorum, tam olarak nereden alıyoruz..." Birden kendimi yeniden ergenlik çağındaymışım gibi hissettim. "Sana bir şeyler söylemem gereken gün mü? Belki geri dönersin umuduyla bir kliniğe gidip yumurtalarımı dondurduğum gün mü? Ya da iki hafta önce-"

"Şu andan bahsediyorum." Dudaklarımdan öptü. "Sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum. Sen de aynı şeyi hissediyor musun?"

"Evet." Ben de onu öptüm, kollarının arasında eridim ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissettim.

Ben kollarımı boynuna doladığımda o da bir elini askılarımın altına kaydırды.

"Um, merhaba?" Gertrude Teyze'nin sesi bizi birbirimizden ayırdı. "En son kontrol ettiğimde, siz neredeyse burada sevişirken bitkiler sulanamıyordu. İçeri gelin ve çalışmaya başlayın..."

Güldük ve onu içeri kadar takip ettik, bir sonraki bölümümüzün ilk sayfasına başladık.

EPİLOG

Bu akşamki düğünümüze içtenlikle davetlisiniz.

Dahlia Foster
&
Everett Anderson 17
Ağustos 2025 Pazar
günü öğleden sonra saat
dörtte

Blooms & Letters
510 Garden
Avenue, Eads River,
TN

Lütfen 15 Haziran'a kadar LCV yapın ve aşağıda listelenen seçenekler arasından en sevdiğiniz çiçeği seçin.

||

EPİLOG

Blooms & Letters, "Forever Writing You" mağazasını ve kadrosunu genişletmekten gurur duyuyor.

Uluslararası siparişler alabilmemiz ve bahçemizi yirmi sekiz dönüm daha genişletebilmemiz için lütfen kocama aramıza hoş geldin deyin.

Daima Çiçek Açan,
Dahlia

III

EPİLOG

Kimden: Dr. Janet Smith'in Ofisi

Konu: Aç beni.

Sevgili Bay ve Bayan Anderson,

Çok üzgünüm.

Bu in-vitro fertilizasyon turu taşıyıcı annenizle başarısız oldu.

Bunun yedinci denemeniz olduğunu biliyorum ama lütfen umudunuzu kaybetmeyin.

Ofisteki konuşmamıza göre, sizinle sadece gebelik uygunsa takip randevuları için iletişime geçeceğim.

Saygılarımla,
Janet
Smith

IV

EPİLOG

Kimden: Porter Graham Evlat Edinme Ajansı
Konu Kısa Bir Merhaba

Sevgili Bay ve Bayan Anderson,
Bizimle iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.
Sürecimizi sizinle tartışmaktan onur duyarız ve ekte kısa
bir genel bakış sunuyorum.
Sizinle yüz yüze görüşmek için sabırsızlanıyorum.

En iyi
dileklerimle,
Trevor Wilson

v

EPİLOG

Kimden: Dr. Janet Smith'in Ofisi

Konu: Aç beni.

Sevgili Bay ve Bayan Anderson,

Tebrikler!

Bu in vitro tur başarılı oldu.

Taşıyıcı anneliğin bir sonraki aşamasını görüşebilmemiz için
lütfen ofisimi arayın.

EPİLOG

Dahlia

F Bizim yıllarımız. Birden fazla tüp bebek randevusu. Bitmeyen gözyaşları.

Çocuğumuz taşıyıcı annemizin içinde güvenle büyüyordu, ancak henüz kimseye söylemememiz gerektiğini biliyorduk. Umutlarımız çok hassastı ve her an kırılabilirdi, bu yüzden sadece en yakın aile üyelerimize söyledik.

Ve doktora cinsiyetini söylememesi için yalvardık...

Taşıyıcı annemiz ikinci üç aylık döneme kadar gelebildi.

Sonra üçüncüsü.

Oğlumuz doğduğunda ona Arbor adını verdik, Arborvitae'nin kısaltması, dayanıklı ve her mevsim yaşayabilen bir tür yaprak dökmeyen ağaç.

Sonsuza dek yaşayabilen az sayıdaki ağaçtan biridir.

Son

Bu kısa epistolar romantizmden hoşlandıysanız ve bu tarzda biraz daha uzun bir şeyler okumak istiyorsanız

Çok satan iki romanım [Sincerely, Carter](#)'a ön bakış ve [Forget You, Ethan](#) son yazar notumun arkasında.

Bu hikayeyi SEVDİYSENİZ ve rafınızda imzalı bir kopyasını istiyorsanız, www.bestreadersever.com adresinden bir tane sipariş edebilirsiniz!

Eğer hoşunuza gittiyse amazon.com'a yorum bırakmayı unutmayın. Eğer nefret ettiyseniz... Welp, başka bir kitap geliyor: [Keşke Seni Uyarmış Olsaydım](#), tam olarak! <3

-
"SINCERELY, CARTER" & "FORGET YOU, ETHAN "DAN ÖNCE BENDEN KISA
BİR NOT

Sevgili Harika Okuyucu,

Birkaç hafta önce arabamda ağlıyordum çünkü hayatımda hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Listeyi size vermeyeceğim ama uzundu. Güvenin bana.

Birçok şeyin elimden kayıp gitmesine izin vermişim ve dış mekan ev bakımı da bunlardan biriydi.

Aşırı büyümüş çiçek tarhlarımı otlardan temizlemesi gereken şirket, haftalardır beşinci kez yeniden randevu talep ediyordu.

Bahaneleri ne?

Dışarıda yağmur çiseliyor.

Üzülerek oraya gittim ve yabani otları kendim temizlemeye başladım.

Çiseleyen yağmur sağanağa dönüştüğünde, daha sert çektim.

Dizlerime kadar yabani otlara batmışken bir şey dikkatimi çekti.

Bunu yapmayı özlemişim.

2023'te "Bebek G "yi kucağıma aldığımdan beri, eskiden kim olduğumu yeniden düşünmek ve yeniden çalışmak zorunda kaldım, ancak parmaklarım o toprakta ne kadar çok çalışırsa, zihnim o kadar çok gevsemeye ve bana yol göstermeye başladı.

Daha fazla rahatlama hissettim.

Huzur içindeydim ve birden aklıma bu hikâye geldi.
Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bu ilk kez
kolayca yazabildiğim diğer birçok fikirden biriydi.
Hayır, eskisi gibi hissetmiyordum.
Daha iyi hissediyordum.
Bir [sonraki hikayede](#) görüşmek
dileğiyle. Saygılarımla,
Whitney G.

SAYGILARIMLA, CARTER

**Sadece arkadaşız.
Biz sadece arkadaşız.
Hayır, gerçekten. O sadece benim en iyi arkadaşım.**

Arizona Turner dördüncü sınıftan beri en iyi arkadaşım,
birbirimizden "nefret ettiğimiz" zamanlarda bile.

İlk öpücüklerde, ilk "zamanlarda" birbirimizin yanında
olduk ve iyi ilişkiler kötüye gittiğinde birbirimizin
değişmezi olduk. (Birbirimize birkaç dakika uzaklıktaki
üniversitelere bile gittik...)

Yıllar boyunca ve kim ne derse desin, çizgiyi asla aşmadık.

Bunu hiç düşünmedim. Hiç istemedim.
Ta ki bir gece her şeyi değiştirene kadar.
En azından, öyle olmalıydı...

**Sadece arkadaşız.
Biz sadece arkadaşız.
Bunu sadece onun hâlâ "sadece" en iyi arkadaşım
olup olmadığını anlayana kadar söylüyorum...**

PROLOGUE

CARTER

I saçmalığın başlangıcını, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir netlikle hala hatırlayabiliyorum. En azından kendi hayatımda.

On yaşındaydım ve ailem - "1100 Joyce Avenue'daki James'ler"- evimizde bir bağış gecesi düzenliyordu. Tabak başına bin dolarlık yemeğın ortasında babam gereksiz bir konuşma yapmaya karar verdi.

İşte oradaydı, 1.80 boyunda, gerçek Amerikan mavisı gözleri ve gerçekten ag zl l ğ yle okuldaki çocuklar için daha sağlıklı menülere nasıl yatırım yapmak istediğinden bahsediyordu. Ayrıca daha iyi disiplin ideallerine yatırım yapılmasına yardımcı olmak istiyordu, çünkü hayatını kurtarmak için beladan uzak duramayan belirli bir çocuğu (bendim) tanıyordu.

Yine de bu ideallerin hiçbiri 'saçmalık' etiketini hak etmiyordu. Sıradakiler  yleydi.

Salondaki tüm sponsorlarına kadeh kaldırırken kadehini kaldırdı ve şöyle dedi: "Bu gece burada bulunan herkesi arkadaşım olarak görüyorum. Eğer arkadaşım değilseniz, bu sadece aileden olduğunuz içindir ve aile sonsuza dek sürer. ř  anda bunu söylememin asıl nedeni, rahmetli babamın bana çok önemli bir ders vermiş olmasıdır.

yıllar. Bazı insanlar hayatınıza bir nedenle girer, bazıları bir sezon, bazıları ise bir ömür boyu."

O anda salonda büyük bir alkış koptu, bir s  r   tezahürat ve i ten "  ok doğru... Çok doğru..." tepkileri havada u uştu. Sonra yaşlı bir adam benim seviyeme indi ve şöyle dedi: "Baban haklı, biliyor musun? Az önce söylediği her şeyi hatırla."

"Az önce ne dedi?"

"Bazı insanların hayatınıza bir nedenle, bazılarının bir mevsim, bazılarının ise bir ömür boyu girdiğini söyledi." Gülümsedi. "Bunu hayatında olabildiğince aklında tutmalısın." Bana göz kırptı ve uzaklaştı.

O zamanlar bilmiyordum ama babam ve onun vefasız takipçisi benim geleceğimi neredeyse tahmin etmişlerdi.

Bu konuşmayı yaptıktan birkaç yıl sonra, benim ve annemin hayatındaki "amacına" ulaştığını düşünmüş olmalı ki ikimizi de terk etti. Bundan birkaç yıl sonra, annem anne olmaktan yorulduğuna, annelik "mevsiminin" bittiğine ve asıl mesleğini barlarda ve kumarhanelerde bulabileceğine karar verdi. 'Bir   m  r boyu'ya gelince, buna yaklaşabilen sadece bir kişi olduğunu düşünebiliyorum.

FOURTH GRADE

CARTER

D Bayan Carpenter'a kulak verin,
Dün sınıfta kötü davrandığım için özür dilerim.
Rahatsızlık vermek istememiştim ve bunun için özür dilerim.

En iyi kalemlerinizi kırdım ama Arizona Turner'dan NEFRET ettiğim için üzgün değilim.

Çok çirkin ve çok fazla konuşuyor. Neden onu da beni gönderdiğin gibi ofise göndermiyorsun anlamıyorum. O da cezalandırılmayı hak ediyor ve umarım yarın ölür de artık onu ve çirkin metal ağzını görmek zorunda kalmam.

Saygılarımla,
Carter

I Gülümsedim ve mektubu anneme uzattım, bu sefer uğurlu geleceğini, bana mektubu baştan yazdırmayacağını umuyordum.

Arizona'nın başımı belaya sokmasından ve buna gülmesinden bıkmıştım. Sınıftaki tüm soruların cevaplarını bildiği için kendini çok zeki sanıyordu ama ben de biliyordum.

Özellikle de öğretmenimizin cevap anahtarını nerede sakladığını bildiğim ve her zaman öğle yemeğinde çaldığım için.

Ailem onun ailesini şahsen tanıyordu çünkü her zaman "ona sataştığım" ve "onu ağlattığım" konusunda konferanslara gitmek zorunda kalıyorlardı, ancak onlara bunu başlatanın o olduğunu söylediğimde kimse bana inanmadı.

Her zaman o başlatırdı.

"Carter..." Annem derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Bu berbat bir mektup. Yazdığın son üç mektuptan daha kötü."

"Nasıl? Bu sefer Arizona'ya isim takmadım. Sadece ölmesini istediğimi söyledim."

"Ona çirkin dediğinde duygularını incittiğini düşünmüyor musun?"

"O çok çirkin."

"O çirkin değil." Babam odaya girdi. "Ağızındaki diş telleri çirkin olabilir ama bir bütün olarak? Oldukça sevimli."

"Ciddi misin?" Annem ona ters ters baktı, o da güldü.

"Özür dilerim." Yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı. "Bu Birine çirkin demek hoş değil evlat. Ondan ne kadar nefret edersen et. Bu Arizona'lı kızın seni etkilemesine izin vermeyi bırakmalısın. Bu yıl beşinci kez başını belaya sokuyorsun."

"Sekizinci kez." Annem onu düzeltti. "Geçen hafta kızım havadayken onu salıncaktan aşağı itti."

Babam bana baktı. "Peki bu sefer ne yaptın?"

Ona cevap vermedim. Onun yerine yere baktım. "Bir matematik sınavının ortasında ayağa kalktı ve 'Ben Senden nefret ediyorum Arizona,'" dedi annem. "Sonra da zavallı kızın sınav kâğıdını kapıldığı gibi odanın öbür ucuna fırlattı. Iskaladı ve öğretmenin en sevdiği cam kalemlerini yere düşürdü."

Babam başını sallayarak iç çekti. "Şu kızla konuşmayı kes, tamam mı? Ona doğru bakma bile. Sen de

ne olursa olsun onu görmezden gelmeyi öğrenmelisin. İçimden bir ses onun zaten senin için 'ömür boyu' bir insan olmayacağını söylüyor. O sadece mevsimlik, yani yakında gidecek. Güven bana."

"Sonunda bu konuda bir yetişkin gibi davrandığını gördüğüme sevindim." Annem mektubumu ikiye böldü ve dikkatini bana odakladı. "Şimdi otur ve öğretmenine güzel bir mektup yaz, Arizona'ya daha da güzel bir mektup yaz ve ona artık kötü davranmayacağını söyle. Söyleyecek güzel bir şeyler de bulmaya çalış. Belki her zaman giydiği o güzel elbiselerden de bahsedersin?"

İnledim ama kalemimi aldım ve yazmaya başladım.

"Aptal", "nefret" ve "ölmek" kelimelerini çıkarttırdığı için doğru yazabilmek için beş mektup daha yazmam gerekti ama sonunda gece yarısına doğru mükemmel bir şekilde yazabildim. Sonra kendime yarın Arizona'ya mektubumu verdikten sonra onunla bir daha asla konuşmayacağıma söz verdim.

TErtesi gün okulda, üzgünüm notunu öğretmenimin masasına çok erken bıraktım ve en uzak sıraya doğru yürüdüm - en son koltuğa oturdum. Sonra da Ödevimi çıkardım ve ders başlamadan önce birkaç matematik sorusunu daha bitirmeye çalıştım.

Parmaklarımla dört kere yediği saydım ve Arizona'nın yanımdaki koltuğa oturduğunu gördüm.

"Günaydın Carter," dedi. Onu duymamış gibi davrandım.

"Carter?" Kağıdına yirmi sekiz yazarken omzuma dokundu.

"Alo?" Omzuma daha da sert vurdu. "Carter? Carter?"

"NE?!" Sonunda ona baktım.

"Bugün benim için bir şeyin yok mu? Güzel ve önemli bir şey?" Metalden kocaman ağızyla gülümsedi.

Ugh. Çok çirkin. "Hayır."

"Annen bana bir 'çok üzgünüm' notu daha yazdırmadı mı?" Kollarını kavuşturdu. "Çünkü bu sabah anneme telefonda tam olarak bunu söyledi."

"Annen sağır ve dilsiz olmalı, çünkü senin için hiçbir şey yazmadım."

"Ne?" Nefesi kesildi. "Onu geri al yoksa ispiyonlarım!"

"Devam et ve ispiyonla!" Omuz silktim ve her zamanki gibi elini kaldırıp beni ispiyonlamasını bekledim.

Bakmadı. Sadece bana baktı. Sonra elini cebine attı ve masamın üzerine katlanmış bir not bıraktı.

Dün yapmam gerektiği gibi buruşturup top haline getirmek ve yüzüne fırlatmak istedim ama onun yerine açtım ve okudum:

D Kulak Carter,

Dün sana kötü davrandığım ve Bayan Carpenter'ın kalemlerini kırdığım için üzgünüm ama senden NEFRET ettiğim için üzgün değilim. Çok çirkinsin ve çok fazla konuşuyorsun. Bu yüzden başını hep belaya sokuyorum, çünkü hiç susmuyorsun ve her şeyi bildiğini sanıyorsun, AMA BİLMİYORSUN! Umarım bir gün sana bir otobüs çarpar çünkü

Berbatsın. Hem de çok.
İçtenlikle değil,
Arizona

W O gün çok iyi arkadaş oldular.

['Saygılarımla, Carter'ı okumak için tek tıklama](#)

SENİ UNUTTUM, ETHAN

**Ondan hep nefret ettim. O
da benden hep nefret etti.
Biz hiç arkadaş olmadık, sadece en iyi düşmanlardık.**

Rachel Dawson'dan yedi yaşımdan beri nefret ediyorum. Yan komşum ve bir numaralı yeminli düşmanım, çocukluk kavgalarımızın neredeyse hepsinin onun bir şeyini ateşe vermemle sonuçlanmasının nedeni o. (Ya da tam tersi.)

Sokağa çıkma yasağını çiğnediğimde beni ispiyonladı. Erkek arkadaşı olduğu konusunda yalan söylediğinde onu ispiyonlamıştım.

Lise boyunca bu şekilde gidip geldik, ikimiz de üniversiteye gittiğimizde birbirimizle bir daha asla konuşmamaya yemin ettik. Ta ki son sınıfta evime gelip benden geçici olarak kalacak bir yer isteyene kadar.

Ta ki her gün onunla yaşamak dayanılmaz hale gelene ve tutkulu bir tartışma her şeyi değiştirene kadar. Yani, neredeyse her şeyi.

**Ondan hep nefret ettim. O
da benden hep nefret etti.**

**Ne haltlar döndüğünden emin değilim ve hala
"düşman" olup olmadığımızı
anlayamıyorum...**

PROLOGUE

RACHEL

Tlk mektubumu birinci s ı n ı f t a k i bir çocuğa yazmıştım. Adı Nate Cloud'du ve altı yaşındayken bile ona (ve onun açık mavi tulumuna) olan aşkım çok büyüktü. Sözlerim parlak yeşil pastel boyayla basitçe yazılmıştı: "Benden hoşlanıyor musun? Daire evet ya da hayır."

O pislik hayır dedi.

İkinci mektubumu kütüphane sınıfımdaki bir kıza yazmıştım. Adı Ashley Donovan'dı ve umutsuzca onun en iyi arkadaşı olmak istiyordum. Ona tam üç satır yazarak ortak noktalarımızı, bizi mükemmel bir arkadaş grubu yapacak her şeyi anlattım. (Pembe jöleli sandaletler, bir Barbie Rüya Evi ve parlak Beanie Babies koleksiyonu). Sözlerim defter kağıdına yazılmıştı ve son bir soru vardı: "Lütfen benim en iyi arkadaşım olur musun? Evet ya da evet olarak daire içine alın."

İkisini de daire içine almadı.

Kendi seçeneğini yarattı: HAYIR.

Birinci ve ikinci sınıfı kırık bir kalp ve sıfır arkadaşla atlattım, bu yüzden mektuplarımın geri kalanını kendime sakladım.

Ta ki yepyeni sokağımda yaşayan ve ilk en iyi arkadaşım olan çocukla tanışana kadar.

Sadece üç saniyeliğine.

Hayatımda tanıdığım en kötü insandı ve beni bisikletimden atıp yere düşürürken "dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tutmak" gibi bir saçmalıktan bahsettiği anda, "dost" kelimesinin asla sözlüğümün bir parçası olmayacağına ikna oldum. Harfleri benim kadar seven birini asla bulamayacağımı sanıyordum.

Ta ki hayatımda bana cevap yazan ilk kişi olana kadar.

Sadece bir kez

değil. Sadece iki

kez değil. Her

zaman.

Birbirimizden iliklerimize kadar nefret etmemize ve bir seferde yirmi dakikadan fazla anlaşılamamamıza rağmen, hep cevap yazardık ...

BACK THEN: 7½ YEARS OLD

Ethan

Iyeni komşumun erkek olması gerektiğine yemin edebilirdim...

Sokağımızın aşağısındaki ev nihayet satıldığında ailem bana böyle söylemişti. Dediler ki, "Oh, çok iyi bir aileye benziyorlar! Tanışman için bir oğulları bile var. Ne kadar güzel olacak değil mi?"

Çok güzel olurdu çünkü sokağımızdaki her aile aptal kızlarla doluydu. O kızların hiçbiri benden hoşlanmıyordu ve ben de hiçbirinden hoşlanmıyordum.

Babam bugün odama gelip komşularla buluşmak için giyinmemi söylediğinde, aksiyon figürlerimi alıp komodinine geri koyduğunda şok oldum.

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Rachel muhtemelen bunları görmek istemeyecektir."

"Rachel mı? Rachel kim?" Ben sordum.

"Sokağın aşağısındaki yeni komşunuz." O kadar kolay gülümsedi ki, sanki bu beş kelime sonunda bu mahallede bir arkadaş edinme umutlarımı yok etmemiş gibi. Çok kötüydü.

Banliyöde yaşadığımız ve sinema ya da paten parkı gibi düzgün bir yere gitmenin yarım saat sürdüğü zamanlar yeterliydi. Ama şimdi, bloğumuzdaki son ev gezegendeki en kötü şeye ev sahipliği yapıyordu. Bir kız. Tekrar söylüyorum.

İnleyerek sırt çantama bir kulaklık ve CD çalar yerleştirdim; annemle babam sıkıcı şeylerden bahseder etmez her şeyi dinlemeye hazırdım. Aşağıya indim ve annemin her zamanki "Yeni Komşularla Tanışın" pastasını tezgahtan aldım. Onu ve babamı ön kapıdan çıkıp kaldırımdan aşağıya kadar takip ettim; ön bahçelerinde oynayan Cramer ikizlerine gözlerimi devirerek baktım.

"Merhaba, Bay ve Bayan Wyatt!" El salladılar.

"Merhaba Ethan!" "Bana el sallama," dedim.

"Ethan..." Annem gözlerini bana dikti. "Kibar ol."

"Merhaba, Clara. Merhaba Joan." Gülümsemek için kendimi zorladım. Annem arkasını döner dönmez, ortalarını çevirip parmaklarını bana doğru kaldırdı. Ben de memnuniyetle karşılık verdim.

Ugh.

Yeni komşularımızın evine vardığımızda, kızıl saçlı bir kadın ve kocası dışarı çıktı ve bize gülümsedi.

"Vay canına! Bize gerçekten pasta yapmanı beklemiyordum!" Kadın şaşırmış görünüyordu. "Ev yapımı bir şey yemeyeli uzun zaman olmuştu."

Marketten almış. Ev yapımı değil.

Bizi içeri aldıklarında, her zamanki yeni komşu sohbetlerinin her zamanki kadar uzun sürmeyeceğini umdum. Her yeni aileyle hep aynı şeyleri konuşturlardı. Buradaki okullar söyledikleri kadar iyi mi? Çocuklar buralarda eğlenmek için ne yaparlar? Çocuklarımız arkadaş olursa ne kadar tatlı olur?

"Şu haline bak!" Kadın benim hizama kadar eğildi. "Geçen gün bahçenizde oynarken size el salladım ama beni gördüğünüzü sanmıyorum. Ben Bayan Dawson. Sizin adınız nedir?"

"Ethan Wyatt," dedim.

"Ethan Wyatt, Rachel Dawson adında senin yaşlarında gibi görünen bir kızım var. Dur tahmin edeyim. Yedi yaşındasın, değil mi?"

"Yedi buçuk."

"O da aynı şeyi söylüyor." Güldü ve merdiveni işaret etti. "Ben annenle babana birer kadeh şarap koyarken sen de gidip kendini onunla tanıştırsana. Soldaki ilk oda."

"Hayır, sorun değil." Omuz silktim. "Başka bir kızla tanışmak istemiyorum. Zaten yeterince kızla tanıştım."

"Ethan Wyatt." Annem nefesinin altından uyardı. "Şimdi git Rachel'a merhaba de."

Gözlerimi devirdim ve merdivenleri çıkarken acele etmedim, koridordaki posterleri görünce durdum. Hepsi süper kahramanlar ve sanatçılardı. Sevdiğim süper kahramanlar ve sanatçılar.

Belki de bir kardeşi vardır.

Yatak odasının kapısını kaplayan Örümcek Adam'a vurduğum ve düzensiz kakülleri ve çirkin çilleri olan bir kız kapıyı açtı.

"Annem senin tatlı bir çocuk olduğunu söyledi." Kollarını kavuşturdu. "Yalan söyledi."

"Sanki konuşabiliyorsun da." Alay ettim. "Raggedy- Ann bebeklerine benziyorsun ve saçlarını kendin kesmişsin gibi görünüyor. Kırık bir usturayla."

"Kendim kestim." Gözlerini bana dikti. "Ve jilet kullandım."

Ben ona ters ters baktım, o da bana ters ters baktı.

Bu bloğu kimin yönettiğini göstermek için bazı eşyalarını devirmeyi ya da onu yere itmeyi düşündüm ama duvarındaki devasa Jurassic Park posterini dikkatimi çekti. Onun altında, şifonyerinin üzerinde, Star Wars aksiyon figürlerinden oluşan bir koleksiyonu ve devasa bir çizgi roman yığını vardı.

"Senin ağabeyin var mı?" Ona neden kızdığımı unutmuştum. "Bu yüzden mi bütün bu eşyalara sahipsin?"

"Hayır, bunların hepsi benim." Yatağına uzandı. "Eski okulumdaki tüm kızlar tuhaf olduğumu düşünüyordu ama umurumda değil. Süper kahramanlar Barbie'yi her zaman yener. Kız kardeşin var mı?"

"Hayır. Ben tek çocuğum."

"Ben de." Bana şöyle bir baktı ve sonra bir nefes verdi. "Burası iyi bir mahalle mi?"

"Sıkıcı bir yer," dedim ikinci çizgi roman setine yaklaşıp. "Yine de arkadaş edinmekte sorun yaşamazsın. Bu bloktaki ve bir sonraki bloktaki her ailenin kızı var."

"Fark ettim." İnledi. "Dün ikizlerle tanıştım ve beni bu hafta sonu giyinip çay içmeye davet ettiler." "Gördün mü? Cramer'larla en iyi arkadaş olacaksın. ikizlere dönüşecek."

"Giyinip kuşanmaktan nefret ediyorum." Yüzünü buruşturdu. "Ben de çaydan nefret ederim. Hasta numarası yapacağım."

Gülümsedim. Belki de Rachel o kadar da kötü biri değildi. Hâlâ bir kızdı ama belki de havalı bir kızdı. Şimdilik.

"Seninle tanışmak güzeldi Rachel." Annemin adımı söylediğini duyunca kapıya yöneldim.

"Bekle." Kulaklığımı işaret etti. "Ne dinliyorsun?"

"İyi müzik, güven bana, eminim bu konuda hiçbir şey bilmiyorsundur."

"Dene beni." Bana bir kutu CD fırlattı, ben de sırt çantamdan CD tutucumu çıkarıp ona attım. Tüm kutuları karıştırdım ve her sanatçının adını okurken gözlerimin açıldığını hissettim. Birkaç berbat pop grubu dışında neredeyse benim dinlediğim her sanatçıyı dinliyordu.

"Sanırım zevkiniz o kadar da kötü değil." O benim CD'lerime karşılık verdi, ben de onunkilere. "Ve biliyorsun, sen de öyle. Ailen internet kullanmana izin veriyor mu?"

"Hem evet hem hayır," diye itiraf ettim. "Ailem bilgisayar kullanmadan önce ve kullandıktan sonra sürekli kontrol ediyor, o yüzden pek kullanmıyorum."

"Tamam, peki..." Bir not kartı çıkardı ve tam adını ve adresini karaladı. "Mektup yazmayı tercih ederim"

Her neyse."

"Sokağın hemen aşağısından sana bir mektup yazmamı mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü hemen sokağın aşağısındasın," dedim gülerek. "Ben her zaman dışarıdayım. Ailen izin verirse gelebilirsin. Ayrıca, panondaki yazılara bakılırsa, zar zor heceleyebiliyorsun gibi görünüyor. 'Unutmak' 'e' ile yazılır, 'i' ile değil. Bu kadar basit bir kelimeyi bile doğru yazamıyorsan, senden düzgün bir mektup yazmanı beklemem haksızlık olur."

"Ugh." Gözlerini devirdi. "Peki, tamam."

"Tamam." Koridora doğru yürüdüm ama daha ilk basamağa adımımı atamadan ellerini sırtıma bastırdığını hissettim. Beni ileri doğru ittiğini hissettim ve ne olduğunu anlamadan basamaklardan aşağı yuvarlandım. Sert bir şekilde.

Ne ...

Dibe vurduğumda ağlamamak için kendimi zor tuttum ve bir açıklama için merdivenlerden yukarı baktım ama onun tek yaptığı kollarını kavuşturmak oldu.

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Senden hoşlanmıyorum ve arkadaşın olmak istemiyorum. Ayrıca, 'unutmak' kelimesi tam olarak benim yazdığım gibi yazılıyor, belki de gözlerini kontrol ettirmen ya da okumayı öğrenmen gerekiyordur. Al bunu, Ethan."

"Ben de senin arkadaşın olmak istemiyorum." Ayağa kalkarken ona ters ters baktım, aptal bir kıza asla güvenmemem gerektiğini biliyordum. "Seni unut Rachel."

['Seni Unuttum Ethan'ı okumak için tek tık](#)

ALSO BY WHITNEY G.***

İki Haftalık Bildirim
Türbülans Makul
Şüphe Kirli Avukat
Salı günü
Çarşamba günü

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.